Sirius'tan Dünya'ya

Batı Afrika'da yaşayan Dogonların evren hakkındaki ayrıntılı bilgileri var. Hem de bunlar doğru bilgiler... Acaba nasıl elde ettiler? Gerçekten uzayadamları ile ilişkileri oldu mu?..

İNSANLIĞIN BİLİNEN tarihini altüst eden **Bandiagara yamaçlarının**
bir olay daha! Batı Af
olarak kabul edilen
Sirius yıldızı ara
iddiasında...

Üstelik bunu kab
değil. Artık, birçok bi
nıyor. Olayı anlamak
geçmişini incelemek

Karanlık bir geçmiş
Afrika'da yaşayan
olduğu gibi, Mali Cu
Dogonların da geçr
Şimdi yaşadıkları Ban
ila 16. yüzyıllar arası

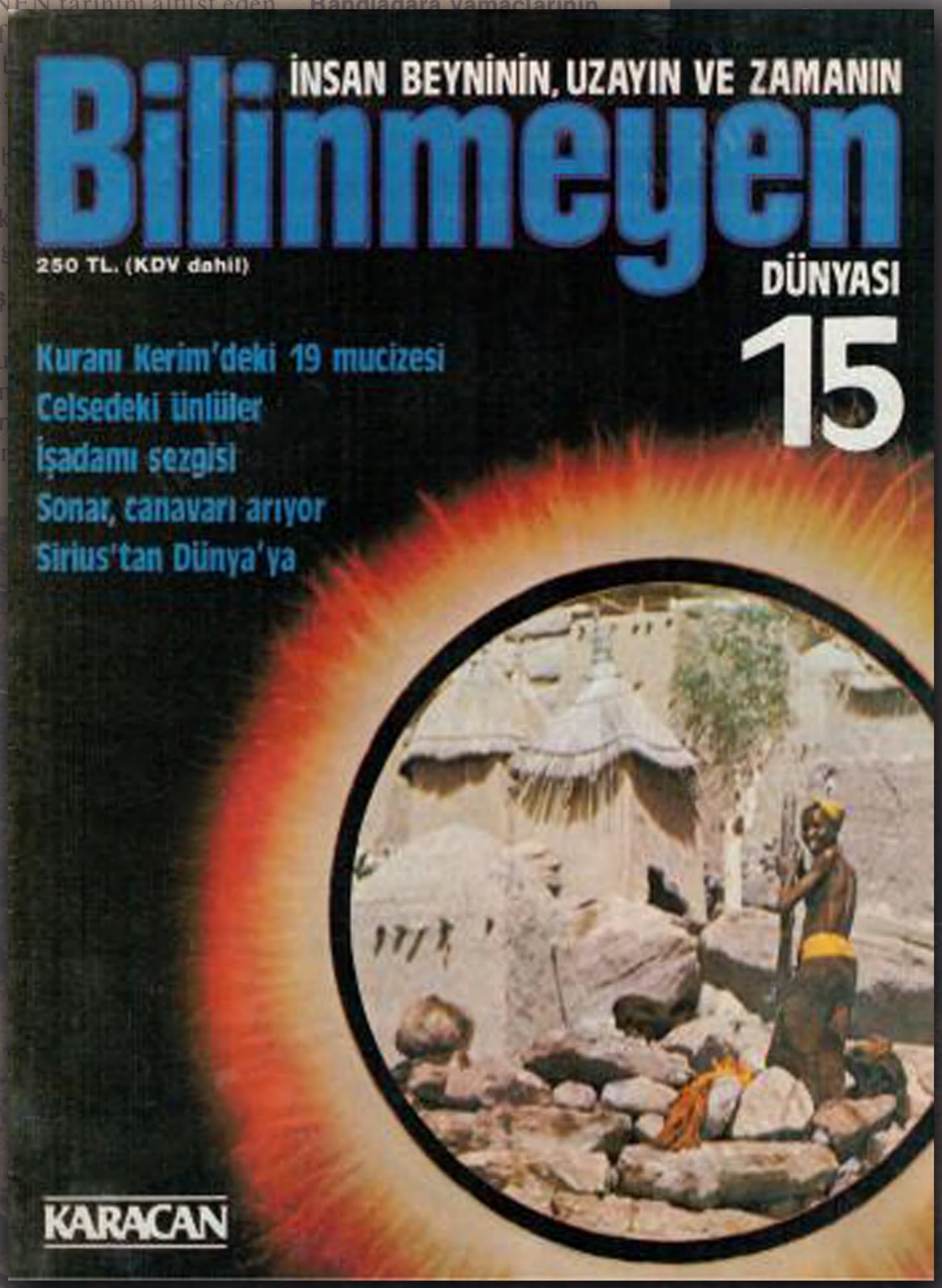

Sirius'tan Dünya'ya

Batı Afrika'da yaşayan Dogonların evren hakkındaki ayrıntılı bilgileri var. Hem de bunlar doğru bilgiler... Acaba nasıl elde ettiler? Gerçekten uzayadamları ile ilişkileri oldu mu?..

İNSANLIĞIN BİLİNEN tarihini altüst eden bir olay daha! Batı Afrika'da yaşayan ve ilkel olarak kabul edilen bir kabile, kendileri ile **Sirius** yıldızı arasında ilişki olduğu iddiasında...

Üstelik bunu kabul eden sadece onlar değil. Artık, birçok bilim adamı da buna inanıyor. Olayı anlamak için önce Dogonların geçmişini incelemek gerekiyor.

Karanlık bir geçmiş

Afrika'da yaşayan kabilelerin çoğunda olduğu gibi, Mali Cumhuriyeti'nde yaşayan Dogonların da geçmişi oldukça karanlık. Şimdi yaşadıkları Bandiagara platosuna, 13 ila 16. yüzyıllar arasında yerleştikleri tahmin

Bandiagara yamaçlarının eteklerinde Dogonlara ait bir yerleşme yeri. Dogonlar, ilkel insanlar olarak kabul ediliyorlar. Sirius takımyıldızından gelen uzaylılar tarafından eğitildiklerine inanıyorlar (altta).

Sirius yıldızı, Orion'un ayağı dibinde bulunan Büyükköpek takımyıldızındadır. Orion'un kuşağında bulunan en parlak üç yıldızla aynı sırada durduğundan hemen fark edilir (sağda).

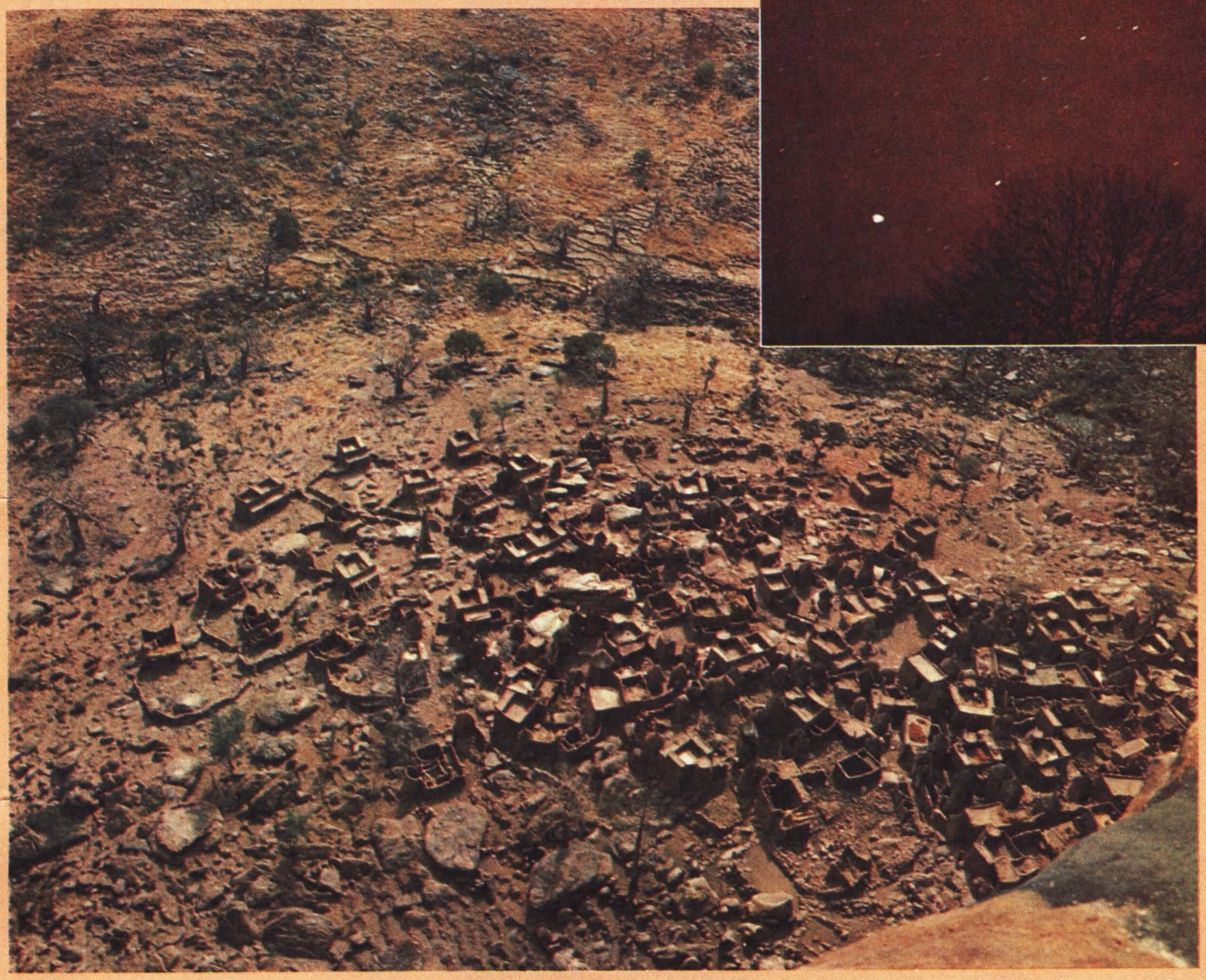

ediliyor. Burası Timbuktu'nun 300 mil kadar güneyine düşüyor.

Dik kayalar ve boğazlarla kaplı bir alan görünümündeki bu bölgede, çamur ve sazdan evlerin oluşturduğu köyler, noktalar halinde serpilmiş durumda.

İlkel değiller

İnsanbilimcilerin çoğu, sayıları iki milyona varan Dogonları ilkel olarak tanımlarlar. Fakat ne Dogonlar, ne de çevredeki diğer kabilelerin üyeleri, gerçekte böyle damgalanmaya layık değiller. Yüzyıllar boyunca yaşam biçimlerinin çok az değişmesine rağmen bu böyledir.

Batı teknolojisine karşı ilgisiz oldukları bir gerçektir. Oysa yaşam felsefeleri ve dinleri hem zengin, hem de karmaşıktır. Kendileriyle birlikte yaşayan ve yaşamlarının basitliğini kabullenmeyi öğrenen yabancılar, bu insanları mutlu, azla yetinir ve doyumlu olarak tanımlıyorlar. Ayrıca yüzyıllardır değişmeyen temel değerleri olduğu da anlaşılıyor.

Sirius'u biliyorlar

Bu konunun can alıcı noktası şurası: Dogonların çok şaşırtıcı bir iddiaları var. Kesin olduğunu söyledikleri inançlarına göre, uzaydan gelen yaratıklar tarafından eğitilip uygarlaştırılmışlar. Bu uzaylıların 8.7 ışık yılı uzaklıkta olan Sirius takımyıldızından geldiğini de belirtiyorlar.

Ayrıca, bu iddialarını destekleyecek verilere de sahipler. Bu derece ilkel bir biçimde ve her şeyden uzak yaşayan bir kabile oldukları halde, gökbilim alanında olağanüstü ayrıntılı bilgileri var. Sirius yıldızının en parlak yıldız olduğunu biliyorlar. Ayrıca, Sirius'un yanında çıplak gözle görülemeyen küçük, yoğun ve oldukça soluk bir yıldızın daha bulunduğunu da biliyorlar.

Oysa, 19. yüzyılın ortalarına kadar batılı gökbilimciler, böyle bir yıldızın varlığını akıllarına bile getirmiyorlardı. Bu yıldız, 1920'lere kadar ayrıntılı olarak tanımlanamadı bile. Sirius diye adlandırılan bu soluk yıldızın 1970 yılına kadar fotoğrafı da çekilmedi.

Bir Dogon atasının tahtadan oyulmuş heykeli. Bu gibi oymalar, kabilenin çoğu törenleri için gereklidir (altta).

Dogonların mitoslarını yansıtan mağara resimleri (en altta).

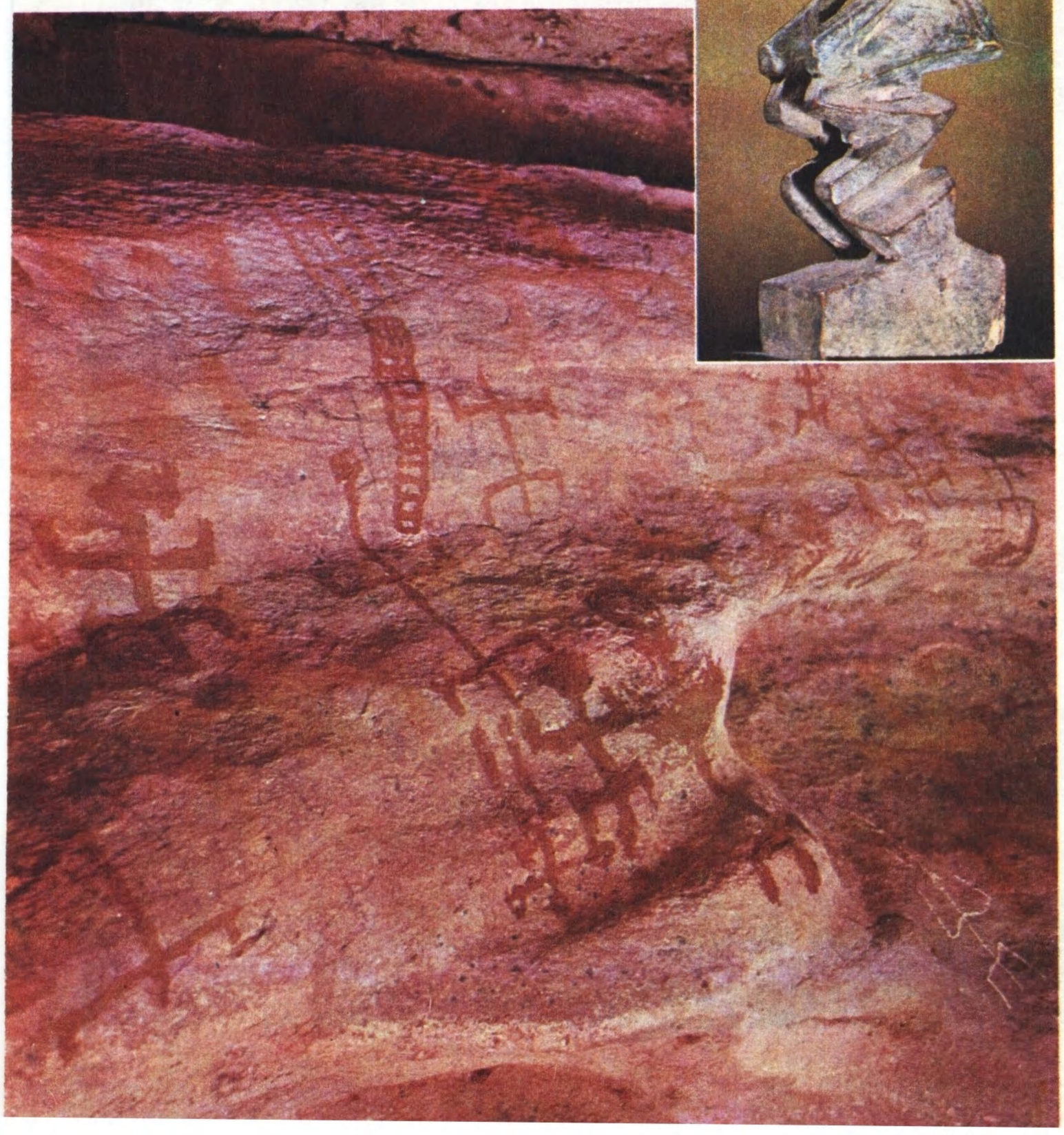

Her yanda Sirius

Sirius, Dogon mitolojisinin temel ilkesini oluşturuyor. En gizli törenlerinde bu yıldızı takdis ediyorlar. Kum üzerine çiziyorlar. Kutsal yapılarına resmediyorlar. Oyma ve battaniyelerindeki şekillerde de görülüyor.

Dogonlar keşfediliyor

Dogon kabilesinin akıl-sır ermez özelliğinin keşfi çok eski değil. 1931 yılında Fransa'nın saygın iki insanbilimcisi, **Marcel Griaule** ve **Germanie Dieterlen,** Dogonları geniş çapta incelemeye karar verdiler. Bunu izleyen 21 yıl boyunca, bu iki insanbilimci, yaklaşık hiç kesintisiz olarak Dogonlarla yaşadılar.

1946 yılında, Dogon rahipleri, Griaule'yi en kutsal gizemlerini paylaşmaya çağırdı. Griaule, Dogonların hem dinsel, hem de diğer törenlerine katıldı. Bir batılı için, kavrayabilme konusunda ne kadar olanak varsa, Griaule da, işte o oranda Dogonların olağanüstü karmaşık sembollerini öğrendi.

Bu sembollerin temelinde, Dogonların **"Nommo"** diye adlandırdıkları ve dünyayı uygarlaştırmak için uzaydan geldiğine inandıkları yüzer-gezer bir yaratık yatıyordu. Dogonlar, Griaule'a kendi rahiplerine duydukları gibi sonsuz bir saygı duymaktadırlar. 1956 yılında öldüğünde, Mali'de yapılan cenaze törenine, son saygılarını sunmak üzere yarım milyon kadar kabile üyesi katıldı.

Tanınmaya başlıyorlar

Bu iki insanbilimcinin buluşları, ilk kez 1950 yılında yayınlandı. Bu, **Journal de la Societe des Africainistes** adlı dergide "A. Sudanese Sirius System" (Sudana Özgü Bir Sirius Sistemi) başlığı altında yayınlanan bilimsel bir bildiriydi.

Griaule'un ölümünden sonra, Germaine Dieterlen, Paris'te kaldı. Musee de l'Homme'daki, Societe des Africainistes'in genel sekreterliğine atandı. Ortak çalışmalarını "Le renard pale" başlığı altında kalın bir cilt olarak yayınladı. 1965 yılında Fransız Ulusal Etnoloji Enstitüsü tarafından yayınlanan bu eser, Dieterlen'in yayınlamayı planladığı bir serinin ilkiydi.

Sirius'un yanındaki

Bu iki çalışma, Dogon inancının temelinde gerçekten de astroloji ile birlikte çok doğru gökbilim bilgilerinin yattığını açıkça ortaya koyuyor. Bu inancın odak noktasında, Sirius yıldızı ve onun çevresinde döndüğüne inan-

dıkları yıldız ve gezegenler bulunuyor.

Sirius'un yanındaki yıldızı Dogonlar **"Potolo"** diye adlandırıyorlar. Bu yıldızın dünyada bilinen tüm maddelerden farklı, daha ağır bir maddeden yapılmış olduğuna ve Sirius'un çevresinde 50 yılda döndüğüne inanıyorlar.

Bilgileri doğru

Tüm bunlar doğrudur. 150 yıl önce, batılı bilim adamları da, Sirius'un çevresinde garip bir şeyler olduğu sonucuna varmışlardı. Bu yıldızın hareketinde bazı düzensizlikler saptadılar. Bu düzensizliklerin nedeni ancak yakınında bulunan bir yıldız olabilirdi.

Bu yıldızın yerçekimi gücü de Sirius'un hareketini etkilemekteydi. 1862 yılında, Amerikalı gökbilimci **Alvan Graham Clark,** yeni bir teleskopu denerken, bu yıldızı saptadı ve **Sirius B** diye adlandırdı.

Beyaz cüce teorisi

Böyle küçük bir cisim, nasıl olup da bu kadar fazla bir güç oluşturabiliyordu. Bunun matematiksel ve fiziksel açıklamasını yapmak gerekiyordu. Sirius'un ilk gözlemlenmesinin üzerinden yarım yüzyıl geçmişti.

1920 yılında Sir **Arthur Eddington,** bazı yıldızların "beyaz cüceler" olabilecekleri teorisini ortaya attı. Bunlar, yaşamlarının sonlarına yaklaşmış, çok ağırlaşıp aşırı derecede yoğunlaşan yıldızlardı.

Dogonların haberi var

Bu açıklama, Dogonların açıklaması ile aynıydı. Fakat Dogonlar, Eddington'un bu teoriyi yayınladığı yıl olan 1928 ile, Griaule ve Dieterlen'in geldiği yıl olan 1931 arasında geçen üç yıl içinde bu bilgiyi nasıl öğrenmiş olabilirlerdi?

İki insanbilimci şaşkınlık içindeydiler. Bu

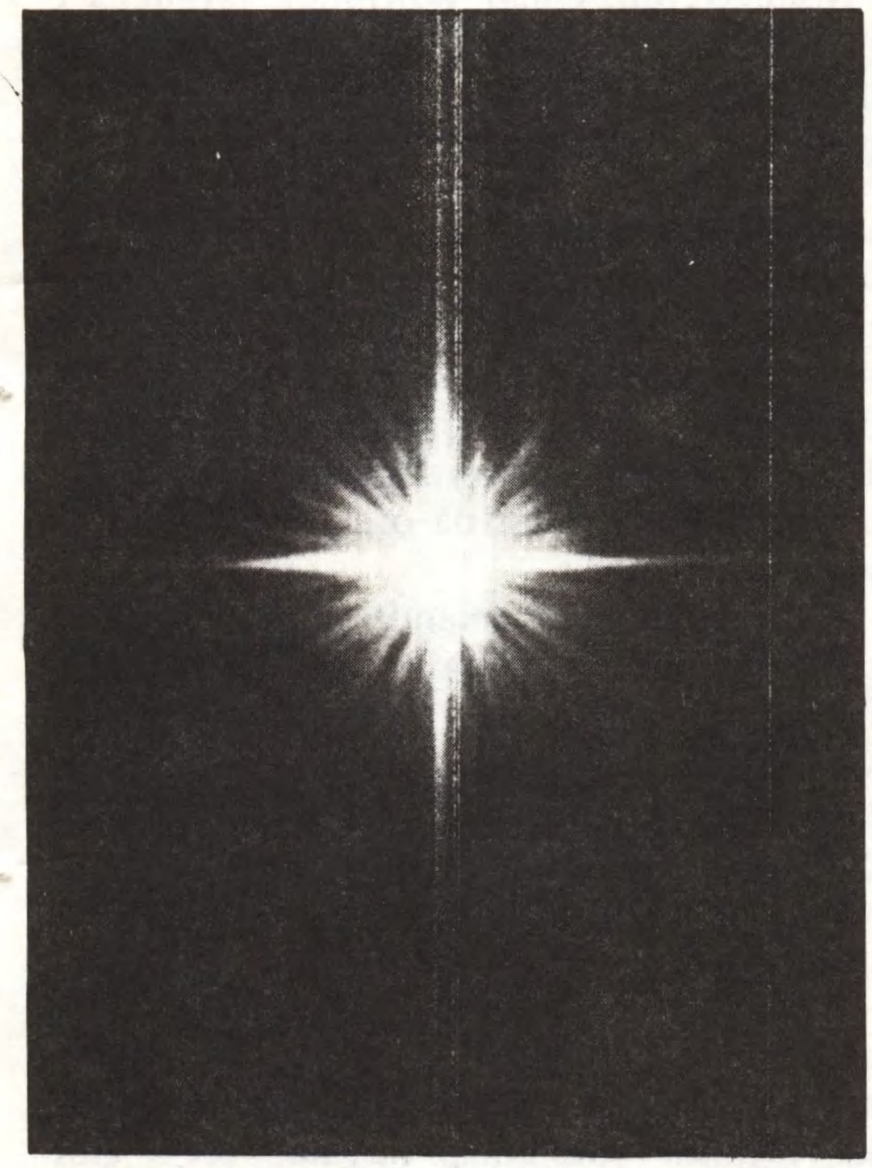

Bir Dogon tapınağının girişi (sağda).
Sirius, gökyüzündeki en parlak yıldızdır. Yanında da beyaz cüce Sirius bulunuyor. Bu minik yıldız, o denli az ışık verir ki, 1970 yılına dek fotoğrafı çekilemedi. Oysa Dogonlar tüm çizimlerinde Sirius'un yanına bir yıldız daha yerleştiriyorlar (altta solda).
Marcel Griaule ve (üstte) Germaine Dieterlen (altta). Bu iki Fransız insanbilimcisi Dogonlarla 20 yıldan fazla birlikte yaşadılar. Dogon mitolojisi ile ilgili bilgilerin çoğu onların dikkatli çalışmaları ile elde edildi (altta).

insanların ellerinde hiçbir aygıtları olmadan, gerçekte gözle görülemeyen yıldızların hareket ve niteliklerini nasıl bildikleri sorununu çözümleyemediler.

İki önemli soru

Bu noktada yeni bir araştırmacı ortaya çıktı. Sanskrit dili ile doğu dünyası çalışmalarında uzman ve Avrupa'da yaşayan Amerikalı bir bilim adamı **Robert Temple.** Dogon bilmecesini oluşturan iki soru da, kendisini âdeta büyülemişti...

Bunlardan birincisi, Dogonların gökbilimden anladıklarının kanıtları inanılır gibi miydi? İkinci soru ise şöyleydi: Eğer birinci sorunun cevabı olumluysa, bu bilgiyi nasıl edinmişlerdi?

Biliyorlar...

Robert Temple, elde olan kaynakları çok büyük dikkatle inceledi. Paris'te, Germaine Dieterlene ile yaptığı tartışmalardan sonra, Dogonların gerçekten de, yalnızca Sirius B hakkında değil, aynı zamanda tüm Güneş sistemi hakkında derin bir bilgiye sahip olduklarına inandı.

Ayın "kuru ve ölü kan gibi, kuru ve ölü" olduğunu söylüyorlardı. Satürn gezegenini çevresindeki halkasıyla çiziyorlardı (iki tane daha ilkel kabilenin bunu bildiği saptanmıştır). Gezegenlerin Güneş'in çevresinde döndüğünü biliyorlardı. Venüs'ün hareketlerini dinsel mimarilerinde kaydetmişlerdi.

İlk kez **Galileo** tarafından görülen Jüpiter'in dört önemli uydusu hakkında bilgileri vardı (daha ileride, bunların en az 14 tane olduğu saptandı). Dünya'nın, ekseni çevresinde döndüğünü de biliyorlardı. Sayısız yıldızın varlığına ve Dünya'nın da bağlı olduğu Samanyolu'nun, sarmal gücü olduğuna inanıyorlardı...

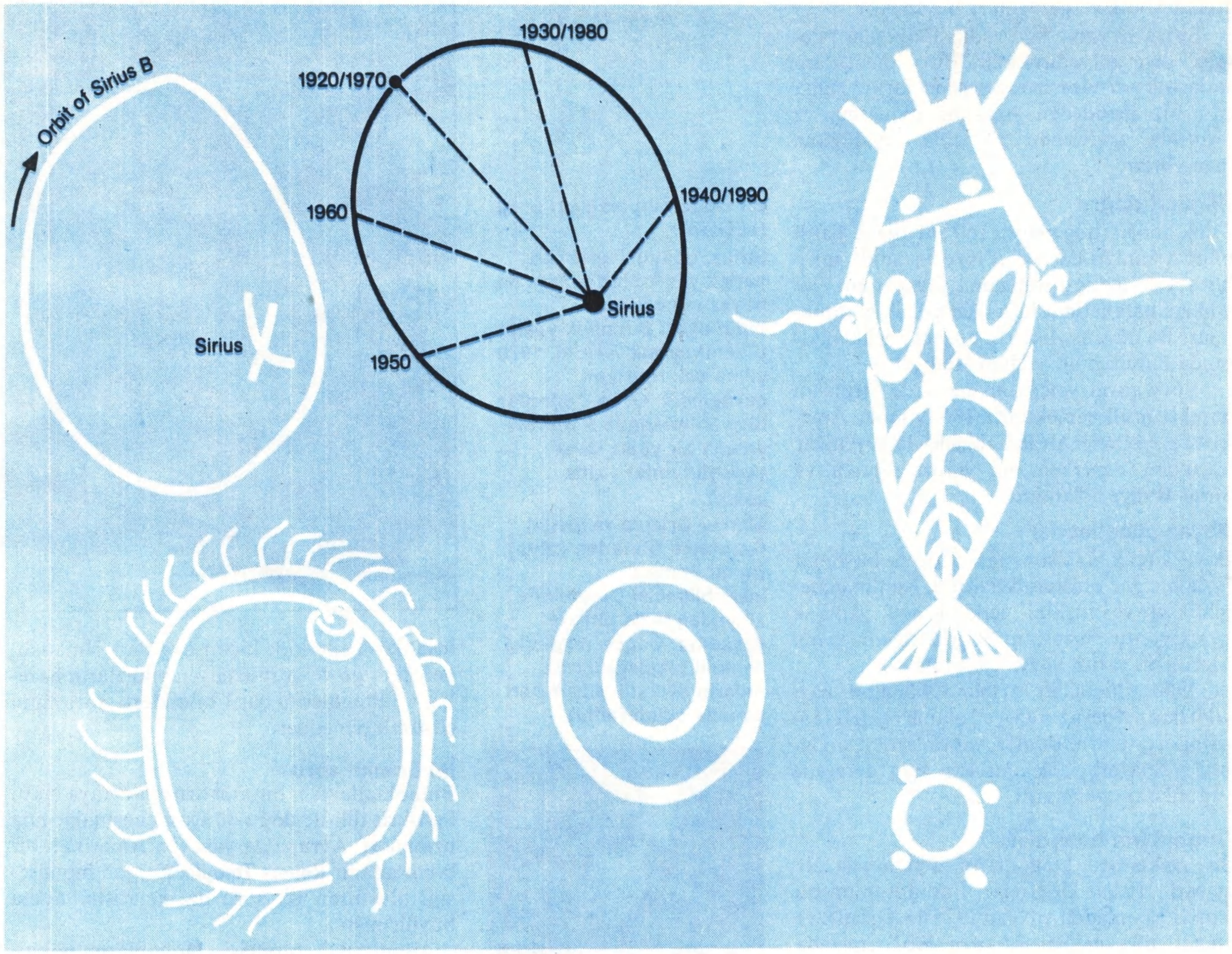

Nommo'nun kabile tarafından çizilmiş bir resmi (üstte, sağda). Yüzer-gezer yaratıkların Dogonlara Güneş sistemi hakkında bilgi verdiğine inanılıyor. Aynı zamanda Nommo'nun seyahat ettiği uzaygemisinin inişi hakkında da aynı yaratıklar bilgi vermiştir. Dogonların gökbilim bilgisi, çizimlerinde açıkça görülüyor (üstte, solda). Sirius B'nin, Sirius'un çevresindeki yörüngesi çağdaş gökbilim çizimlerine çok benziyor (üstte, ortada). Aynı zamanda da Galileo tarafından keşfedilen dört büyük yıldızı da biliyorlar (üstte, sağda).

Sembolleri doğru

Bu bilgilerin çoğu, sembollerle anlatılmıştı. Bunlar Dünya ile gökyüzünde olup bitenler arasında ilişki kuruyordu.

Temple, özellikle kum çizimlerini, çok ilginç buldu. Yumurta şeklindeki elips belki de "yaşamın yumurtası"nı simgeliyordu; ya da benzer başka bir simgesel anlam taşıyordu. Dogonlar, onun gezegenin yörüngesi olduğunu iddia ediyorlar.

Bu gerçek 16. yüzyılda büyük gökbilimci **Johannes Kepler** tarafından bulunmuştu. Ama hiçbir eğitim görmemiş Afrika kabilesinin insanları bunu bilemezdi. Aynı zamanda da Sirius'un bu yörünge içinde tam konumunu da biliyorlardı.

Ayrıca belirttikleri yer herhangi bir kimsenin, tahmini olarak göstereceği yer değil, yıldızın tam konumuydu: Yani, merkez değil elipsin doğru olan odak noktası.

Nereden öğrendiler?

Dogonlar Dünya'yla ilgili olmayan bilgileri nereden edinmişlerdi? Rahiplerin dediğine göre bunun cevabı çok açıktı. Geçmiş zamanlarda, Sirius sisteminden bir gezegenden yaratıklar Dünya'ya inmişti.

Bu bilgileri o zamanki rahiplere öğretmişlerdi. Onlar da bunları yüzyıllar boyu kuşaklara aktarmışlardı. Bu yaratıkların adı "Nommo"ydu. Onlar dünyanın yaratıcıları olduğu kadar, insanoğlunun ataları, ruhsal ilkelerin koruyucuları, yağmuru yağdıran güçler ve suların mutlak sahipleriydi.

Uzaygemisinin inişi

Temple, Dogonların bir Nommo uzaygemisinin gelişini simgeleyen ve dönerek inişini tasvir eden çizimlerini de buldu. Geminin inişi çok doğru olarak anlatılıyordu. Geminin, Dogon ülkesinin güneydoğusuna indiği söyleniyordu. Dogonlar da oradan geldiklerini iddia ediyorlardı.

Dogonlar aynı zamanda geminin inerken çıkardığı sesi de tanımlıyorlardı. Nommo, inerken dört bir yana "Nommo" diye sesler yayılmıştı. Bu ses, Debo Gölü yakınlarında küçük bir mağarada bulunan dört taş bloğa çocukların taş parçalarıyla belli bir uyuma göre vururken çıkardıkları sesin yankısını andırıyordu.

Büyük bir ihtimalle Dogonlar bunları anlatırken, gökgürültüsü gibi titreşimli bir sesi tanımlamak istiyorlar. Geminin inişi bir jet pistinin yakınında duyulabilecek gibi

Bir Dogon yerleşme yerinde tahıl ambarları (altta). Kapılarda kabilenin göksel atalarını sembolize eden figürlerin boyanmış olduğu görülüyor (solda).

gürültüler çıkarmış olabilir...

Dogon rahipleri, geminin inişini tanımlarken, onun kuru toprağa indiğini ve oluşturduğu girdap dolayısıyla bol miktarda toz kalktığını da tasvir ediyorlar. Şöyle bir ifadeleri var: *"Darbenin sertliği yeri oymuş... ve gemi kalkmıştı."* Tabii bütün bunları bugün hayatta olan rahipler görmüş değiller. Onlar bu bilgileri en yaşlı rahiplerden alıyorlar. En yaşlı olanlar da daha öncekilerden almışlar...

Tartışma açıldı

Robert Temple, çıkardığı sonuçları ilk kez 1976 yılında **"The Sirius Mystery"** adlı kitabında yayınlandı. Bu bilgiler çok ilgi çekici bulundu. Uzaylıların dünyanın oluşumu sırasında dünyayı ziyaret ettiğine inananlar, bu olaya büyük önem verdiler.

Bilim adamları ve tarihçiler de konuya ilgisiz kalmadılar. Geniş bir tartışma başladı. **Erich von Däniken,** Dogon inançlarını kabullendi. Bu bilgileri eski astronotların varlığının kesin kanıtı saydı. Aralarında **Carl Sagan** ve **Ian Ridpath**'ın da bulunduğu bilimsel yazılar yazan kimseler ise, durumun henüz kanıtlanmış sayılamayacağını belirterek, Däniken'e karşı çıktılar.

Temple'ın cevabı

Konuya ilgi duyuşundan 10 yıl sonra, Robert Temple'a şöyle bir soru soruldu: *"Bay Temple, siz inanıyor musunuz? Kendiniz inanıyor musunuz?.."* Temple'ın bu soruya verdiği cevap şöyleydi:

"Evet, inanıyorum. Kendi yaptığım araştırmalar beni inandırdı. Başlangıçta yalnızca araştırma yapıyordum. Kuşku duyuyordum. Tüm bunların gerçek olamayacağını ortaya koyacak kanıt arıyordum. Gittikçe birbirinin içine uyumlu şekilde yerleşen parçalar buldum. Ve şimdi yanıtım evettir; evet, inanıyorum."

Nasıl öğrendiler?

Buradaki önemli sorun Dogonların tüm bu bilgileri bilinen olağan yollarla elde edip etmedikleridir. Bu gizemli, karanlık ve ayrıntılı gökbilim bilgileri, Dogonlara gerçekten Nommo tarafından mı verildi? Eğer böyle değilse, nasıl elde ettiler. Batılılardan alıp kendi mitolojileri içine mi oturttular?..

Nommo denilen astronotlar gerçekten var mıydı? Dogonlar Sirius hakkında neler biliyorlardı? Sayfa 382'de.

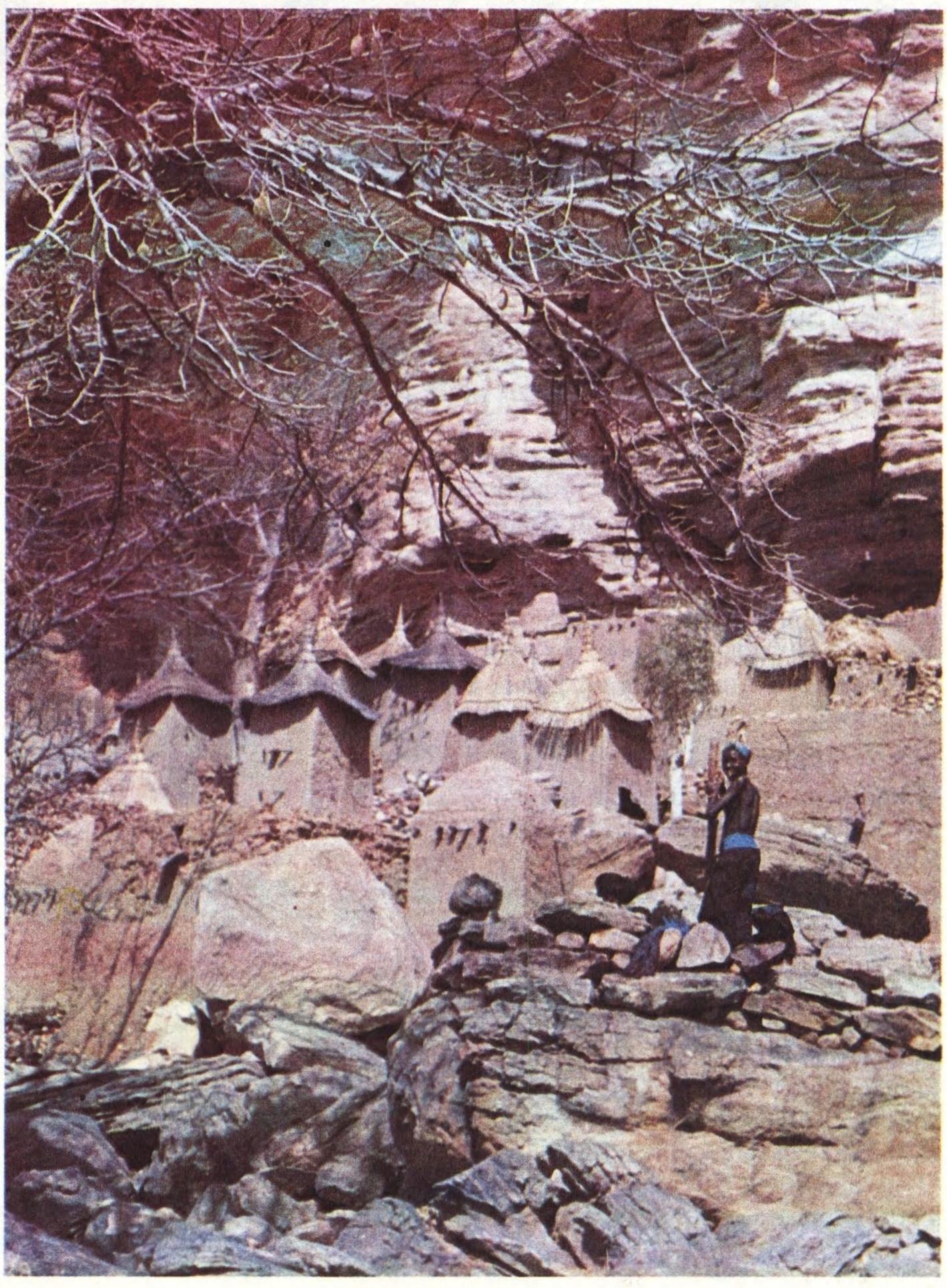

Celselerdeki ünlüler

Dr. Ferhan Erkey'in çalışmalarıyla ilgilenmeyen kimse, onun celselerinde geçmeyen konu kalmamış gibi... İsmet İnönü, Menderes, 27 Mayıs olayları, sanatçılar ve daha birçok ünlü isim... Arkadaşımız Ata Nirun, bunların bir bölümünü araştırdı...

302. SAYFADA hayatını incelediğimiz Dr. **Ferhan Erkey**'in ruhçuluk alanındaki birçok kişiden ayrılan çok önemli bir özelliği var.

Gizlilikten hoşlanmıyor. Yaşadığı olayları açıkça anlatıyor. Hem de bunu bilerek yapıyor, böyle yapılmasına inanarak...

Onun başından geçenler o kadar zengin ki, bunların ancak bir kısmını buraya alabildik...

Dr. Ferhan Erkey, ruhsal varlıklar tarafından yaptırılan tabloların önünde (üstte).

9 bakan celsede

Bilinmeyen: Ankara'da büyük etki yaratan ünlü celselerinize kimler katılıyordu?

Ferhan Erkey: *"Önce Ankara'nın tüm yüksek sosyetesi geliyordu. Ordu mensuplarından tutun da, entelektüel kesime, milletvekillerinden bakanlara kadar herkes geliyordu. Hatta, bir gün hiç unutmam bir celsemde 9 bakan bulundu."*

Bilinmeyen: Hangi dönemin bakanlarıydılar?

Ferhan Erkey: *"Rahmetli* **Nihat Erim** *Amerika'dan yeni dönmüştü. İşte o dönemdi. Devlet Bakanı* **Kemal Satır, Nüvit Yetkin** *ve diğerleri.* (25 Aralık 1963 - 13 Şubat 1965 **İnönü** hükümeti dönemi)

Bu celsenin yapıldığı günden, bir evvelki gece Nihat Erim, gece yarısı Türkiye'ye dönmüş. Erim'in Türkiye'ye neden ve niçin geldiğini bilen tek kişi, Kemal Satır'mış. Bunu, sonradan öğrendim.

O celsede, Kemal Satır, uyuyan medyuma eğilerek bir şeyler sordu. Biz duyamadık. Kemal Satır gülerek doğruldu ve 'Peki efendim' dedi. Sonradan öğrendiğimize göre Erim'in gelmesi ile ilgili bütün bilgileri, medyum ona aynen söylemiş. Aynı celsede Turizm Bakanı **(Ali İhsan Göğüş)** *ve İçişleri Bakanı da* **(Orhan Öztrak)** *bulunmaktaydı..."*

Gazeteciler Cemiyeti Başkanı geliyor

"Bakanların katıldığı bu celse tabii ki, basını çok ilgilendirdi. Ankara Gazeteciler Cemiyeti Başkanı **Beyhan Cenkçi** *bana geldi. Ben beyanat vermem, gel celseyi izle, kendin karar ver, dedim.*

Bunun üzerine Beyhan Cenkçi, uzun süre celselere devam etti. resimler çekti, **Ulus** *gazetesinde 17 Ocak 1966'dan 22 Ocak 1966'ya kadar süren bir yazı dizisi yayınladı. Ben yazıda aykırı bir şey görmedim, ne inanıyordu, ne de inanmıyordu.Sonucu halka bırakmıştı..."*

İnanmayan gazeteci

"Yine o yıllarda, soyadını hatırlamıyorum, **Bülent** *isimli bir gazeteci arkadaş vardı. Celseye geldi.* **Neyzen**'*i sağlığından tanıyormuş ve bir şey bekliyordu. İki ay kadar celselere devam etti ama ona yönelik bir şey olmadı.*

Sonra Bülent Bey âdeta isyan etti. Tam

celsenin ortasındaydık, birden medyumun ağzından Neyzen, 'Seni gidi külhan' dedi. Der demez, çocuğun rengi attı, 'Tövbe, tövbe efendim' diye bağırdı.

Şaşırdık, biz de durduk o anda. Bülent, 'İzin verirseniz, anlatayım' dedi. Celse birden durdu ve ilişki kesildi. Bülent anlatmaya başladı.

'Efendim, ben sekiz yaşındayken, İstanbul'da Saraçhane'de otururduk. Hemen her gün ekmek almaya Beyazıt'a gelirdim. O zaman orada bir berber vardı, yanında da **Zeynel Abidin Cümbüş***'ün dükkânı. Neyzen oraya gelir, kapının önüne oturur, ney üflerdi. Şimdiki Vezneciler yani. Ben hemen her gün oradan geçerken, ona rastlardım. Bir gün ekmeği aldım dönüyorum, karşısına geldim. O da neyini üflüyordu, hem bakıyor, hem de ekmekten kopardığım bir parçayı yiyordum. Vakit geç olmuştu. Neyzen, beni gördü ve 'Ulan seni gidi külhan, evdekiler ekmek bekler, sen hâlâ burada mısın?' diye, kovaladı.'*

İşte, o külhan kelimesini, ikisinden başka bilen yok. Meğer Bülent Bey bunu beklermiş. O hitabı duyunca da, Bülent'te şafak attı. Sonra 'Tövbe, inandım artık' dedi ve yazısını yazdı. Sonra celselere birçok müzisyen geldi. **Erol Sayan, Ziya Taşkent, Gönül Akın, Sadi Hoşses, Faruk Yener** *bazılarıydı."*

Bantlardaki kayıtlar

*"***Necdet Tokatlıoğlu** *ve* **Muzaffer İlkar** *bir ara celselere geldiler. Hatta Muzaffer İlkar'ın kızı, yani* **Sibel Egemen***'in annesi de celselere geldi. 'Onunla mı evleneyim, yoksa bununla mı?' diye soruyordu. Tüm bunlar bantlara kaydedilmiştir. Gayet rahatım bakın, çünkü isteyen dinleyebilir."*

İsmet İnönü ile ilişki

"Benim, en büyük amacım, bu işi bir enstitü haline getirip, üniversiteye kabul ettirmekti. Böylece iş yasal olacaktı. Profesör **Şerif Çankal** *ve sonra profesör olan* **Recep Doksat** *tüm çabalara rağmen, bu projeyi bir türlü Bakanlığa kabul ettiremediler."*

O ara İnönü muhalefetteydi. 1960'tan önce İnönü ile defalarca görüşmüş, çeşitli tebliğleri ve bazı olacakları bildirmiştim. Şurada şu olacak, gitme, burada böyle yapacaklar, dikkat et, diye yardımcı oluyordum.

İnönü'nün çok hoşuna giderdi. Yanlız bu görüşmeleri gizli yapardık. Kızı **Özden** *de çok meraklıydı.* **Erdal İnönü** *çok korkardı. 'Aman, ben gelmem' derdi."*

Bilinmeyen: İnönü ile nasıl ve nerede görüşürdünüz?

Ferhan Erkey: *"Partide görüşürdük. Çağırtırdı ve ben giderdim. Kapıyı kapattırırdı. 'Ne oldu doktor, anlat' derdi. Böyle böyle, diye anlatırdım. Benim naklettiğim ama, anlamadığım, birtakım parolalı sözler vardı! 'Ha anladım, anladım' derdi ve o meşhur gülmesiyle 'Tamam, tamam başka ne var?' derdi."*

Menderes'e haber...

"O dönemin sonlarında, **Menderes***'e bile haber yolladım. Olaylar şöyle tecelli ediyor, sonuç şöyle olacak, dedim."*

Bilinmeyen: Kendisiyle görüşebildiniz mi?

Ferhan Erkey: *"Hayır,* **Kenan Yılmaz** *vardı, enişte m olurdu. Onun aracılığıyla* **Hasan Polatkan***'a haber yolladım. Hatta açıkça söyleyebilirim, 27 Mayıs'tan birkaç gün evvel, tüm olacakları ilettim. Dikkatli olmasını istedim. Eskişehir'e giderken kendisine bildirilmiş ama sonuç malum.*

Fakat, sonuç değişmedi. Kader değişmiyor. Ama ben görevimi yaptım. Menderes'e de bildirdim, ama çoğu güldü. Diyarbakırlı falcı **Gürcü Bacı** *da üç defa Menderes'e fal bakmış ve üçünde de ip demişti. Hatta üçüncüde Menderes kadını tokatladı. Bir ara gerçekten korktu, istifası bu yüzdendir. Ama* **Bayar** *kabul etmedi."*

İçişleri Bakanı Sükan'ın isteği

"Çok daha sonraydı. Bir gün, bir başkomiser geldi ve beni İçişleri Bakanı'nın istediğini söyledi. Nedenini sordum. Bilmediğini söyledi. Peki, deyip gittim. Beni karşıladı, oturttu.

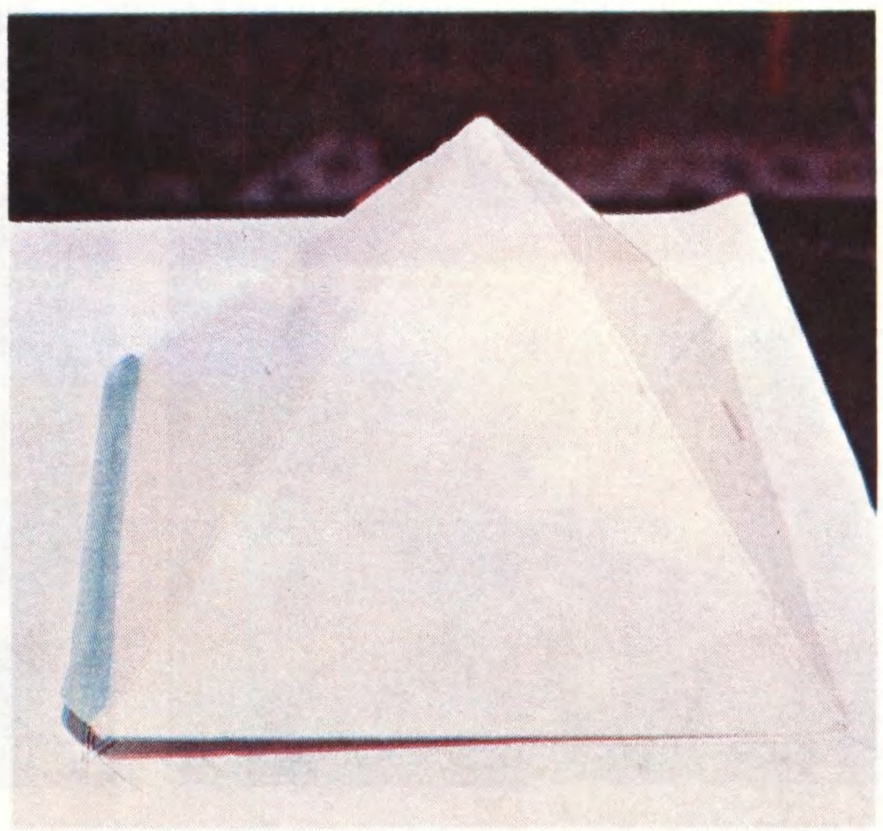

Dr. Erkey'in yaptığı basit bir karton piramit. Piramidin tabanı kare şeklinde, içine konacak cismin piramidin yüksekliğinin üçte bir oranında bir küp üzerinde olması gerekiyor (sağda).

En üstteki piramidin içinde, yıllardır bozulmadan duran kuş ölüsü, et parçası (üstte). Piramit enerjisi, kuşu ve eti kurutarak bir tür mumya haline getirmiş. Bu enerjinin paslı ve körelmiş jiletleri keskinleştirdiği, bitkileri canlandırdığı biliniyor. Bir diğer kural ise, piramidin kuzey-kuzeydoğu yönüne bakması.

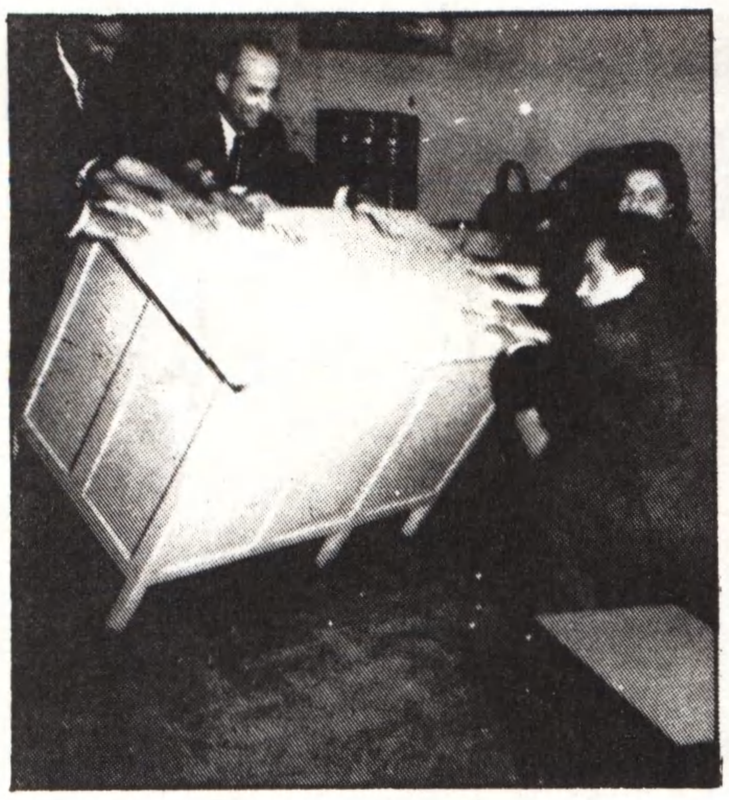

1960'lı yıllarda Dr. Ferhan Erkey tarafından yapılan bir masa kaldırma deneyi. Masanın, olduğu yerde tam bir dönüş yaptığı görülüyor. Celseye katılanlar masaya elleriyle temas ediyorlar (üstte).

Düzce'de bir Amerikalı öldürülmüş, bana katilini bul' dedi.

Sayın Bakan, dedim, bu öyle kolay bir iş değil, istemeyle olmaz. Ben nasıl sizden emir alırsam, yukarıdan da öyle emir alırım; ama çalışayım, deneyeyim. Yalnız bir şartım var.

O anda yanımızda, Ankara Emniyet Müdürü de vardı. Medyumlarımın garantisini isterim, bakımları gerekir. Bunların işleri güçleri var, maaşa bağlayın, sürekli çalışalım, dedim.

Peki, dedi, bu olayı çöz, tümünü yapacağım. Emniyetimi sağlayın, dedim. Olay yerine gitmem gerekiyordu. Hazırlandık ama sonra bir ses çıkmadı.

Sonra,o ara ben ve iki medyumum İstanbul'a geldik. Olayı merak ettim, arabaya atladık ve iki medyumumla beraber Düzce'ye olay yerine geldik. Tahmini bir yer biliyorum, tarla gibi. Oraya girdik, medyumu uyuttuk.

Ama tam celseye başlayacağız, birden etrafımız sarıldı. Bir yığın meraklı toplandı. Korktuk ve medyumu uyandırmadan geri döndük.

Sonra, Ankara'ya dönünce öğrendim. Meğer olayın önemi varmış, Ankara ve İstanbul emniyet örgütleri, biz bulacağız kavgasındaymışlar. İş rekabete binmiş ve bu yüzden bekletilmiş. Bir daha da aramadılar."

15 idam, 13 ölü

"İlginçtir, Menderes deyince aklıma geldi. Yassıada mahkemeleri yapılırken, son dönemlerde tutuklu milletvekillerinin hanımları bir celse istediler. Ayrı bir yerde arzuluyorlardı, ilk defa kabul ettim, Bahçelievler'de bir celse yaptık. Hiç unutmam o gün, **Halide Nusret Zorlutuna** *hemen yanımda oturuyordu. Medyumu uyuttum, ruhsal ilişki başladı.*

Hanımlar tek tek sorular sordular. Medyum, eşlerinin o anda ne yaptıklarını birer birer anlattı.

'Sonuç ne olacak?' diye sordular, şöyle bir cevap geldi: 15 idam, 3 ölü. Çok çarpıcıdır, Kenan Yılmaz vardı, DP'li milletvekili, hem de akrabam. Onu sordum, ölü dedi. Olamaz dedim, onun suçu nedir ki? Tekrarladı medyum, ölü. Anlamamışım. Gerçekten kısa bir zaman sonra, Kenan Yılmaz Yassıada'da son savunmasını yaptı, yerine oturdu, birden fenalaştı ve öldü."

Dr. Ferhan Erkey tarafından düzenlenen celselerin birinde, ruhsal bir varlık tarafından yaptırılan Meryem Ana ve Hz. İsa tablosu. Selçuk'taki Hıristiyan yetkilileri tarafından çok beğenilen bu resim Meryem Ana Evi' ne konulmuştur (altta).

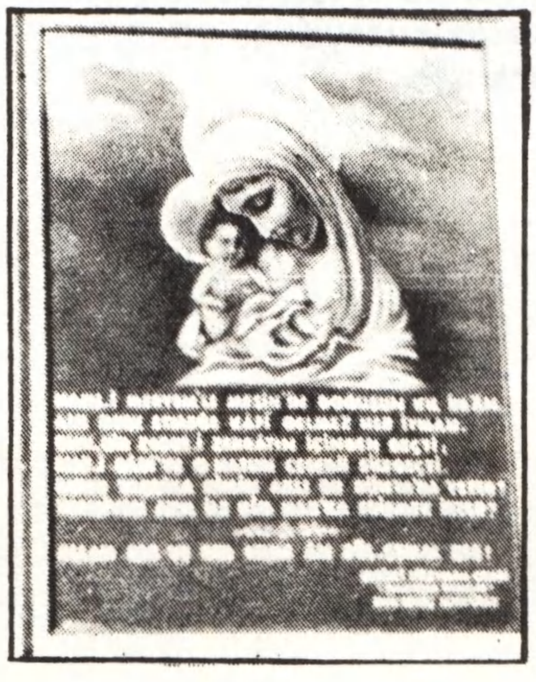

İstanbul'a taşınma...

"Sonuçta tüm bunlar gerçekleşti. Her şey gerçektir. Bir yığın şahit var, bant kayıtları var. Kimsenin şüphesine gerek yok. 1970 yılında bir celsede kalkıp, İstanbul'a yerleşmem emredildi.

Önce direndim, istemiyordum. Ama çok kısa bir zamanda işlerim bozuldu, hasta gelmez oldu. Palaspandıras kalktık, İstanbul'a geldik. 1970'ten beri burada çalışmaktayım. Daha birçok ünlü ile çalıştık. **Sezen Aksu, Füsun Önal, Hülya Koçyiğit** *bunlardan birkaçıdır."*

Ruhçuluk hakkında

Bilinmeyen: Anlattığınız olaylar çok zengin. Biz de, ancak bir kısmını verebiliyoruz. Peki, sizce bu ruhsal ilişkilerin anlamı nedir?

Ferhan Erkey: *"İnsanlık tarihi, büyük felaketlerle doludur. Savaşlar, kötülükler vs. Tüm bunlar maddeye değer vermekten oluşmuştur. Huzur, yavaş yavaş manevi değerlerde aranmaktadır. Neyim, nereden geldim, nereye gideceğim gibi soruların cevaplarını arıyoruz.*

İşte bu düşünceleri bize değişik bir açıdan gösteren bilim, ruhçuluktur. Ruhçuluk, ruhlarla ilişki ve konuşma sanatıdır. Her zaman, alınan ruhsal bilgilerin bize yararlı olduklarını iddia edemeyiz. Bunun da sebepleri vardır. Pirinci taşlarından ancak göz ayırabilir. Bunu ayıramayan gözlerin bu alanda dolaşması doğru değildir."

Devam edecek!..

Dr. Erkey'le BİLİNMEYEN adına yapılan görüşmeler bantlar dolusu. Onda daha yüzlerce olay ve bilgi var. Kendisi tüm çalışmalarını birkaç kitapta toplamış. Ama malzeme o kadar çok ki! Gelecekte onun çalışmalarından başka örnekler de vermek dileğindeyiz. Dr. Ferhan Erkey'in arzuladığı Ruhsal Araştırmalar Enstitüsü'nü kurması ve ruhsal olayların bilimsel yollarla araştırılması en büyük dileğimiz...

Kuranı Kerim'deki 19 mucizesi

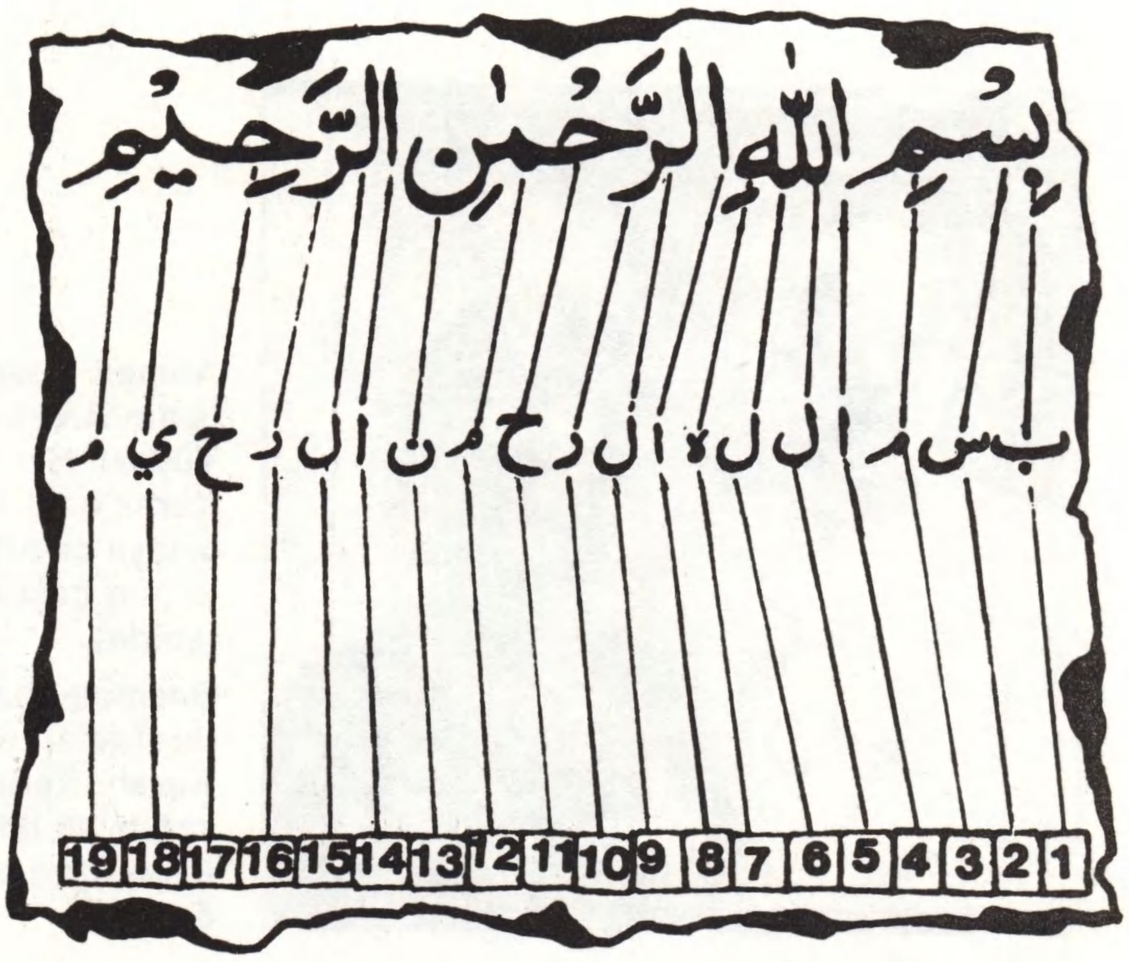

Kuranı Kerim öyle bir kitap ki, önemi hiçbir zaman azalmıyor. 1983 yılından itibaren bilim dünyası tarafından çok yoğun olarak incelenmeye başlandı. Arkadaşımız Ata Nirun, onda varlığı keşfedilen mucizevi nitelikteki matematiksel özellikleri derledi.

HANGİ DİNDEN olurlarsa olsunlar, inananlara göre **Kuranı Kerim,** Allah'ın sözüdür. Bazıları da onun çok üstün bir dehanın ürünü olduğunu iddia ederler. Bu soruların cevapları yüzyıllardır aranıyor. Müslümanlar için, bu yönden tartışılacak bir şey yok. Onlar, Kuranı Kerim'in Allah kelamı, yani bildirisi olduğuna kesin olarak inanıyorlar. Ama, Kuranı Kerim sadece Müslümanlar için mi acaba?..

Eğer Kuranı Kerim, tüm insanlığı kapsayan bir bilgi içeriyorsa o zaman içinde dünyasal bilgiler de olması gerekir. Sadece doğru yaşam kurallarını ve ruhsal aydınlanmayı anlatmadığı ortaya çıkıyor. Yüzyılımıza kadar, bu belki böyle sanılıyordu. Ama günümüzde Kuranı Kerim'in içinde bazı bilimsel gerçekler bulunmaya başlandı. Kuranı Kerim'in içinde gökbilimi, zooloji, botanik, biyoloji, tıp ve fizikle ilgili çeşitli ayetler olduğu anlaşıldı.

Besmele, 19 Arap harfinden oluşmuştur (üstte).

Bazı eski dillerdeki rakamlar. Görüldüğü gibi en az değişime uğrayan rakamlar 1 ve 9'dur (üstte).

19 sözcüklü cümle

Bir kitap yazmaya başladığınızı düşünün, ama bu kitaba başlamak için bir kuralınız var. Kitabınızın ilk cümlesi 19 sözcüklü olacak. Önce çok kolay gibi görünen bu iş, aslında çok güçtür. Düşünün ki, kitabınız çok önemli ve siz o kitabın en çarpıcı yeri olması gereken ilk cümledesiniz.

Diyelim ki, bu işi başardınız. Tam istediğiniz gibi ve amaca yüzde yüz uygun cümleyi kurdunuz. Ama bundan sonra ikinci bir kuralınız daha var. Bu daha da güç. Çünkü, diyorsunuz ki, ilk cümlemdeki her sözcüğü kitabımda 19'un katları olarak tekrarlayacağım.

İşte bu andan sonra, işiniz çok zorlaşacak. Bunu başarmanız için, bir bilgisayara ihtiyacınız olacaktır. Kendi kendinize böyle bir çabaya girip, sonuç almanız yıllar sürer. Büyük bir olasılıkla, bu tür bir çalışmaya ömrünüz de yetmeyebilir.

19'u uygulayalım

Şimdi Kuranı Kerim'i açalım. İlk gördüğünüz sözcük, Besmele, yani "Bismillahirrahmanirrahim." Yalnız unutmayalım ki, dil Arapça'dır. Şimdi resme bakın, Besmele'nin 19 Arap harfinden oluşmuş olduğunu göreceksiniz. Böylece Kuranı Kerim'in 19 harfli bir cümleyle başlamış olduğunu tespit ettik. Hem de amaca en uygun cümleyle, Türkçe anlamıyla "Esirgeyen ve bağışlayan Allah'ın adıyla".

İkinci uygulamamız, Besmele'nin içinde yer alan 4 sözcüğün katlarını bulmak olacaktır. Tek tek bakalım:

ESİRGEYEN sözcüğü Kuran'da 57 defa geçer - 19 X 3 = 57

BAĞIŞLAYAN sözcüğü Kuran'da 114 defa geçer - 19 X 6 = 114

ALLAH sözcüğü Kuran'da 2698 defa geçer - 19 X 142 = 2698

İSİM/AD sözcüğü Kuran'da 19 defa geçer - 19 X 1 = 19

Şimdi de katları toplayalım:

3+6+142+1 = 152
152 de, 19'un 8 katıdır.

Eksik besmele!

Kuranı Kerim'de 114 sure var, yani 19'un 6 katı. Her surenin başında Besmele olmalı, değil mi? Ama hayır, bir tane eksik!

Kuranı Kerim'de başında Besmele olmayan tek sure, 9. sure olan "Tevbe" Suresi'dir. Bu sureden başlayarak 19 sure sayınız "Nehl" Suresi'ne geliriz. "Nehl" Suresi 27. suredir. Bu surenin 30. ayetine bakalım. Bu ayetin Besmele ile sona erdiğini görürüz.

Kuranı Kerim'de sure başlarının dışında geçen tek Besmele buradadır. Kayıp Besmele'yi bulduktan sonra, bir hesap daha yapalım:

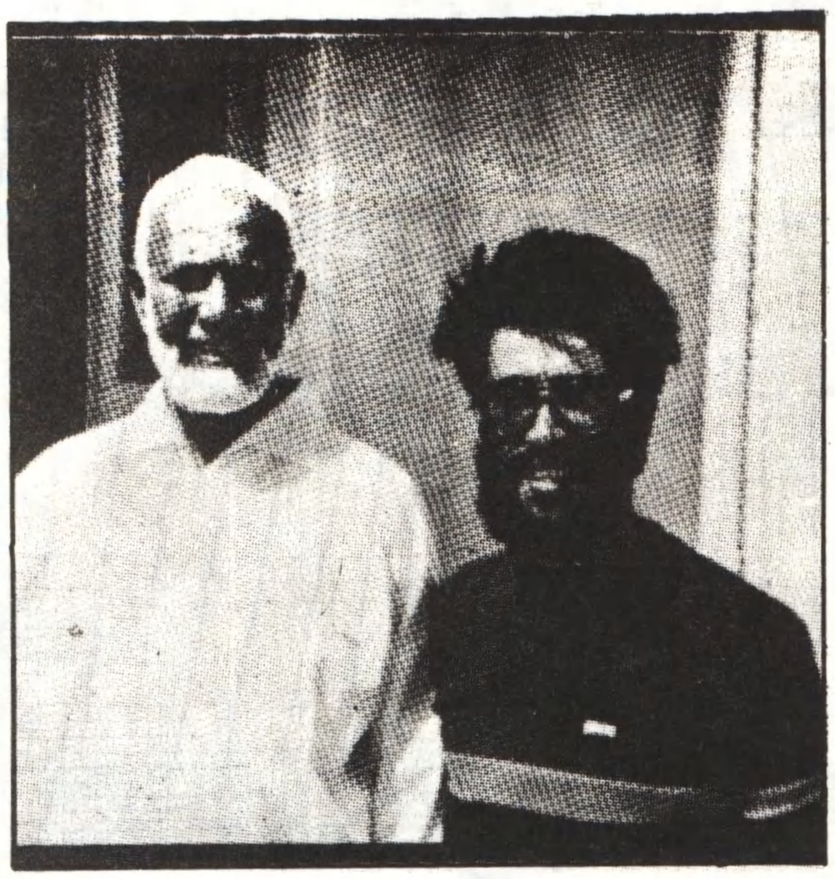

Ahmed Deedad ve Türk-İslam Araştırmacısı Edip Yüksel. Her ikisi de Kuranı Kerim'deki 19 gerçeğini ortaya çıkarabilmek için yoğun çalışmalar yaptılar (solda).

Besmele, hattatlar tarafından en çok çizilen Kuranı Kerim ayetidir. İkisi sağda ve ikisi altta olmak üzere dört ayrı Besmele örneği.

27. Sure + 30. Ayet = 57
19 X 3 = 57
Yine 19'la karşılaştık.

19'lar bitmiyor

Kuranı Kerim'deki 19'lar daha pek çok. Son sure ile Hz. Muhammed'e bildirilen ilk sure olan Alâk Suresi de aynı konunun içinde.

Alâk Suresi, Kuranı Kerim'in sondan geriye doğru 19. suresidir. Bu surede 19 ayet var. İlk vahiyde bu surenin 5 ayeti verilmiş. Bu 5 ayetteki sözcük sayısı da 19'dur. Tüm bu ayetlerin harf sayısı 76'dır. Yani 19 X 4 = 76. Bütün Alâk Suresi'nin harflerini sayın, 285' dir, yani 19 X 15 = 285.

97. sure olan Kadir Suresi'nde yine aynı durum ortaya çıkıyor. Bu surenin de harflerinin toplamı 114, yani 19'un 6 katı. Bu da ilginç. Çünkü, Kuranı Kerim 114 suredir. Besmele, Kuranı Kerim'de 114 defa geçer. Ve Kadir Suresi, Kuranı Kerim'in Allah'ın katından ilk defa verilmeye başlandığı geceyi anlatır.

Harflerin gizemleri

Kuranı Kerim'de bazı surelerin başında çeşitli harfler görülür. Örneğin, ikinci sure olan Bakara Suresi'nin başındaki Elif, Lâm Mim harfleri gibi. Diğer örnekler Ha, Ayn, Sin ve Kaf'tır. Bu hiçbir anlam verilemeyen harfler, 29 surenin başında da yer alır.

Bilgisayarla yapılan araştırmalarda, bu harflerin de, 19 sistemiyle ilgili oldukları ortaya çıkarıldı. Bu harfler 14 değişik şekilde bir araya getirilerek, 29 surenin başına getirilmiş. Bir hesap daha yapalım: 14+14+29= 57; yani, 19X3 = 57.

Bir diğer örnekte, Kaf harfi 50. sure olan Kaf Suresi'nin başında yer alır. Bu harf, bu surede 57 defa geçer, yani yine 19X3= 57.

Neden 19?

19 bir sayıdır ama, acaba diğer sayılardan farkı ne? Bir asal (bölünmez sayı) sayıdır, sadece bire ve kendisine bölünür. Bir ve dokuz, ondalık sistemin en küçük ve en büyük değerleridir. 10'un karesi 100'dür, 9'un karesi

Hattat Kâmil Akdik'in yazdığı "Ayet-el Kürsi" (üstte).

81'dir. Aradaki fark yine 19'dur.

Bu sayının bir de gökbilimsel özelliği var. MÖ 5. yüzyılda Yaşayan Yunanlı gökbilimci ve filozof **Meton**'un buluşuna göre Dünya, Ay ve Güneş her 19. yılda bir, aynı hizaya geliyorlar. Günümüz gökbiliminde bu olaya, "Meton Devresi" adı veriliyor.

Kimler buldular?

Kuranı Kerim'in matematiksel yönünü ilk inceleyen, Dr. **Reşad Halife** adlı Mısırlı bir bilgindir. Dr. Halife, 1935'te doğdu, Ziraat Fakültesi'ni bitirerek, Amerika'ya gitti. 1964' te doktorasını California Üniversitesi'nde verdi ve oraya yerleşti. Amerika'da evlendi ve eşini Müslüman yaptı.

Dr. Reşad Halife, 19 mucizesi üzerine ilk çalışmasını 1976 yılında yayınladı, **"Muhammed'in Edebi Mucizesi"** adlı bu kitap (The Perpetual Miracle of Muhammed), büyük ilgi uyandırdı.

Çalışma tamamen bilgisayarla yapılmıştı. Ünlü bilim dergisi Scientific American'da matematikçi **Martin Gardner** konuyu uzun uzun inceledi.

1979'da ise Hindistan doğumlu, Güney Afrika Cumhuriyeti'nde yaşayan İslam İlahiyatçısı **Ahmet Deedat,** Dr. Halife'nin çalışmasını genişleterek, **"En Büyük Mucize Kuran"** adıyla bir kitap meydana getirdi. Deedat, günümüzde Hıristiyan Güney Afrika'da tipik bir İslam misyoneri olarak çalışıyor. Kitabı özellikle 1984 yılında dünya çapında ilgi gördü.

Ahmet Deedat'ın çalışması

Ahmet Deedat, Dr. Halife'nin çalışmalarını genişletti. Kuranı Kerim'deki 19 gerçeğini gösteren çok açık bir kanıtı ortaya koydu. Hikâyesi şöyle:

Hz. Muhammed'e gelen ilk vahiyde, Alâk Suresi'nin ilk 5 ayeti gelir. Ardından Kalem Suresi'nin 4 ayeti gelir. Bunu da Müzzemmil Suresi'nin 5 ayeti izler. Bu üç surede, o ana kadar gelen ayetlerin toplamı 14'tür.

4. vahiyde ise Müddessir Suresi gelmeye

الٓمٓ

Sura	م M	ل L	ا A
2 Al-Baqara	2195	3204	4592
3 Al-Imrān	1251	1885	2578
7 A'rāf	1165	1523	2572
13 Rād	260	479	625
29 'Ankabūt	347	554	784
30 Rūm	318	396	545
31 Luqmān	177	298	348
32 Sajda	158	154	268
	5871	8493	12312 A
		→	8493 L
		→	5871 M
	19 x 1404	=	26676

Elif, Lâm ve Mim harflerinin geçtiği 8 sure. Bu harfler 8 surede toplam 26.676 defa geçiyor. Bu sayı 19'un 1404 katıdır. Aynı zamanda 1404 1984 yılının Hicri karşılığıdır. Ama asıl önemli olan, bu surelerin anlamlarıdır. Çünkü içlerinde birbirlerini bütünleyici anlamlar var (solda).

başlar. 30 ayet verilir. Ve vahiy durur. 30 ayetin anlamı "üzerinde 19 vardır" şeklindedir.

İşte tam bu anda vahiy yine başlar. Müddessir Suresi'nin devam edeceği yerde, Alâk Suresi'nin 5 ayeti daha verilir ve vahiy durur.

Yani sonuçta ilk 3 vahiydeki ayetler 19'a tamamlanmış olur. İşte hesabı:

I. Vahiy Alâk Suresi
II. Vahiy Kalem Suresi
III. Vahiy Müzzemmil Suresi
IV. Vahiy'in devamı-Alâk Suresi'ne ek

5 ayet
4 ayet
5 ayet
5 ayet

Toplam 19 ayet

Rastlantı olabilir mi?

Bütün diğer 19 üzerine kurulu hesaplar, hep tesadüflere mi bağlıdır? Hayır, bu mümkün olamaz. Ayrıca, bu matematiksel sistemin bir özelliği de, hiçbir şekilde Kuranı Kerim'e bir ek yapılmasının engellenmesidir. Aynı zamanda çıkarılamaz da! Böylece, Kuranı Kerim sonsuza kadar aynı şekilde kalacaktır.

İster istemez aklımıza, diğer kutsal kitaplar üzerinde tahrifat iddiaları geliyor. Acaba, Kuranı Kerim, önceki kutsal kitapların insanlar tarafından değiştirilmesi üzerine, bu defa aklın en güzel ispatı olan matematikle korunmuş muydu?

İki 19 daha

İddialara göre, Dr. Halife'nin kitabını yayınlama tarihi olan 1976 yılı da on dokuzla ilgilidir. Çünkü 1976, 19'un 104 katıdır.

Bir diğer ilginç araştırma, Elif, Lâm ve Mim harflerinin geçtiği 8 surede yapılmış. Bu harfler, bu 8 surede tam 26.676 defa geçiyor. Bir hesap daha yapalım; 26.676 ÷ 19 = 1404.

1404 ise, miladi 1984 yılının hicri karşılığıdır. 1984 yılı, 19 gerçeğinin, artık hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak bir biçimde kabul edildiği yıldır.

İş 19'la bitmiyor

Kuranı Kerim'deki matematiksel mucizeler, daha birçok gerçeği ortaya koyuyor. Bunlardan birkaç örnek görelim:

Adalet ve zulüm kelimeleri 16'şar defa,
Dünya ve ahret kelimeleri 115'er defa,
Melekler ve şeytan kelimeleri 68'er defa,
Güneş ve nur 33'er defa,
Yedi gök deyimi 7 defa,
Ay kelimesi 12 defa,
Gün kelimesi 365 defa,
Af ve ceza kelimeleri 117'defa,
Kuran, vahip ve İslam kelimeleri ise tam 70'er defa geçer.

Peygamber sayıları

Kuranı Kerim'de 28 peygamberin adı, çeşitli şekillerde 513 defa geçer. Peki nedir bu 513? Önce 19'un, 27 katıdır. Yani, 19 X 27 = 513. Ama daha ilginci var: Kuranı Kerim'de elçi göndermek kelimesi ve kavramı da tam 513 defa geçer.

Yazar ve araştırmacı **Edip Yüksel,** Ahmed Deedat'ın kitabını Türkçeye kazandırmış. Edip Yüksel, bu matematiksel ilahi mucizeyi şöyle yorumluyor:

"Kuranı Kerim'i, evrenin en büyük mucizesi yapan bu olay, bilgisayar aracılığıyla şans eseri bulundu. Görüyoruz ki, Kuranı Kerim, insan gücünün ilerisinde bir iştir. Öyleyse, Kuranı Kerim'in gerçekten Allah sözü olduğunu, dinsizlere, Hıristiyanlara ve diğer dinlere mensup olanlara nasıl anlatabiliriz? Gerçek bilimle, matematiği kullanarak. Çünkü matematik bölgesel değil, evrenseldir."

Sonuçta

Diyanet işleri Başkanı **Tayyar Altıkulaç,** Kuranı Kerim'in daha sayısız mucizelerle dolu olduğunu, ayrıca gerek dil, gerekse bilimsel gerçekler yönünden üstünlüğünün tartışılmaz olduğunu belirtiyor.

Sadece İslam âlemi değil, tüm insanlık, aslında ilginç bir durumla karşı karşıya. Ama görüldüğü kadarıyla, bu bilimsel gerçek henüz daha tam olgunlaşmış değil. Eğer gerçekten çok büyük çapta bir araştırmaya girilse, acaba daha neler bulunacak?

Ama ortada ilginç bir durum vardır. Kuranı Kerim'in sakladığı daha birçok mucizenin bulunabilmesi için, çok iyi Arapça bilen, hatta Hz. Muhammed dönemi Arapçasını çözebilen bilim adamları gerekiyor. Bu da yeterli değil. Bir de çok gelişmiş ülkelerin üstün teknolojilerine gerek var.

Yazımıza noktayı koymadan önce karşı karşıya kaldığımız bilimsel bir gerçeği belirtelim. İhtimal hesaplarına göre, 19 olayının bir tesadüf sonucunda oluşması ihtimali ancak, 626 septilyonda birdir. Yani, 626 üzeri 24 sıfır...

Daha fazla bilgi için:

Tayyar Altıkulaç: *Yüce Kitabımız Hz. Kuran,* Diyanet Vakfı Yayınları, 1982.
Ahmed Deedad - Edip Yüksel: *Kuran, En Büyük Mucize,* İnkılab Yayınları, 1983.
Hz. Muhammed-Bilim Araştırma Merkezi-1984.
Dr. Muhammed C. Fendi: *Allah ve Kâinat,* Çağrı Yayınları, 1980.
Maurice Bucaille: *Le Bible le Coran, et la Science,* Paris, 1978.

İşadamı sezgisi

Bazı işadamlarının ve şirket yöneticilerinin, sezgileriyle büyük paralar kazandıkları biliniyor. Bunun kaynağında ne yatıyor? Kişisel özelliklerin rolü ne?

Amerikan Borsa Piyasası'nın bulunduğu New York'un Wall Street bölgesi (sağda). Borsa oyunlarında başarılı olan birçok kişi, kendilerini duyu ötesi algılamanın yönettiğini kabul ediyorlar (üstte).

BİRÇOK OLAYDA araştırma yapacak zaman yoktur. Bazen de bir konuyu araştırmak büyük paraya mal olur. İnsan neye göre karar verecek?..

Böyle durumlarla en çok karşılaşanlar, işadamları. Belki de onların bazılarında bilinmeyen bir yön var da, bundan haberimiz yok... Aşağıda bu konuyla ilgili değişik olayları ele alıyoruz.

Tezgâhlardaki kusur

Amerika'nın Pennsylvania eyaletine bağlı Altoona'daki Electric Hydracon şirketi, iki yıllık bir geliştirme programı için 2 milyon dolar harcamıştı. Metallere kalıpla şekil veren bir sistem kurmuştu.

Fakat bir aksilik oldu. Yeni kurulan metal kalıp tezgâhlarında önemli bir kusur ortaya çıktı. Bu durum, 1961'de bütün kurulma işlemleri bittikten sonra anlaşıldı. Tezgâhlar,

Dr. Douglas Dean (üstte, solda), Dr. John Mihalasky ile birlikte duyuötesi algılamanın iş hayatındaki rolü üzerinde geniş araştırma yaptı. Yaşamlarını ve başarılarını incelediği işadamları arasında uluslararası otellerin sahibi Conrad Hilton (en üstte, solda), General Motors'un kurucusu William C. Durant (en üstte, sağda), Holiday Inns şirketinin başkanı Charles Kemmons Wilson (üstte, sağda) ve Xerox fotokopi tekniğini bulan Chester Carlson (altta) bulunuyordu.

sürekli çalıştırılırsa normal kalıplar ve araçlar ancak bir hafta dayanabilecekti. Çünkü yumuşak malzeme kullanmışlardı.

"Kulağa fısıldama"

O zamanlar şirketin yönetim kurulu ikinci başkanı olan **Richard Haupt,** *"Mali felaket bile bizim için ödül olacak"* diyordu. Ne yapılabileceği konusunda beş büyük firmaya danıştı. Hepsi aynı tavsiyede bulundular.

Eğer, Electric Hydracon şirketi, yeni tesisinin uzun ömürlü olmasını istiyorsa, kalıplarda ve araçlarda, yani her türlü aksamında daha sert malzeme kullanmalıydı. Ama ne olduysa oldu, sanki biri Haupt'un kulağına yumuşak malzemeler kullanmanın daha iyi olacağını fısıldadı.

Şirketin başkanı, büyük çelik işletmelerinin kararına uyulmasını istemişti. Haupt, bu konuda şunları söylüyor:

"Ama ben hissettiğim yönde hareket ettim ve yumuşak malzeme için iki buçuk kat daha harcama yaptım. Yumuşak malzeme ile elde edilen sonuç büyük bir başarıydı. Sistemin ömrü sert malzemeden altı kat daha uzun oldu. Şimdi bütün sanayi bu yolu izliyor."

İşadamı sezgisi

Başka şirket yöneticileri gibi, Richard Haupt da karar verirken duyuötesi algılamanın işe karıştığı zamanları hatırlıyor. Böyle zamanlarda, mantığa ters düşen, uzmanların olmaz diyeceği hareket şekilleri uygun görünüyor. İşte bu yeteneğe "işadamı sezgisi" deniyor.

Birçok işadamı böyle etkenlere açık olduğunu kabul etmeyecektir. Gerçekten, olağan yollarla yapılan değerlendirme ile duyuötesi algılamayı birbirinden ayırmak çok güç. Neyin nerede bitip, nerede başladığı bilinmiyor. Ama bu ikisi arasında bir fark olduğunu bilen yöneticiler, durumu değişik sözcüklerle dile getiriyorlar. Altıncı his, iş zekâsı, yüreklilik, önsezi, sezgi gibi ifadeler kullanıyorlar.

Haftalarca düşünme

Holiday Inns şirketinin kurucusu ve başkanı olan **Charles Kemmons**'ın görevi otelleri için uygun alanları seçmekti. Kendisine göre yaptığı iş, altın yumurtanın arandığı Paskalya yumurtası oyununa benziyordu.

Kemmons'ın bir karar vermeden önce haftalarca düşünmek istediği zamanlar olmuştu. Ama bir *"hayır"* sözcüğünün her şeyi bitirdiği başka zamanlar da vardı. "Hayır"ın gerekçesi de, "Hoşuna gitmedi" oluyordu.

Bir başka otelci: Hilton

Sezgilerine güvenen başka bir otelci de **Conrad Hilton**'dı. 1940'larda, büyük bir taşınmaz mallar kuruluşunun başındaki **Duncan Harris**'e, Waldorf-Astoria otellerinin tahvillerini satın almasını söyledi.

Kendisi de 4,5 sentten epeyce bir miktar aldı. Öteki işadamları buna çok şaşırdılar. Ekonomik bunalım, tahvillerin fiyatını

düşürmüş, sürmekte olan savaş, otel sahibi olmayı riskli hale getirmişti.

Harris de, arkadaşının tavsiyesini kuşkuyla karşılamıştı. Bir komisyoncuyla tahviller hakkında telefonda konuşurken paralelden dinlemesi için Hilton'ı çağırmıştı. Komisyoncu şöyle diyordu:

"Batıdan gelen bazı tecrübesizler, tahvilleri 8 sente çıkardılar. Kiloyla veriyoruz. Yıllardır ilk defa Noel Baba'ya inanıp elinde otel tahvilleri bulunduranlar var."

Conrad Hilton'ın kurduğu uluslararası oteller zincirinin bir halkası olan Londra Hilton Oteli. Arkadaşlarının kurnaz bir işadamı dedikleri Hilton, mali başarısının en azından bir kısmını sezgilerine güvenmeye bağlıyor (üstte).

4,5 sentten, 85 sente

Adamın alaycılığı, Hilton'ın gözünü korkutmadı. Bunun üzerine Harris, tahvilleri aldı. Küçük bir topluluk oluşturdular. Bu sadık topluluk, Hilton'ın sezgilerine bağlıydı.

Daha sonra otel tahvilleri birden yükseldi ve 4,5 sentten tahvilleri alan tecrübesizler aynı tahvilleri 85 sentten satınca kurnaz adam görüldüler. 22.500 dolar eken Noel Baba, neredeyse 500.000 dolar biçmişti. Hilton birçok kere bu işi kumar haline getirmekle suçlandı. Hilton, bu konuda şöyle diyordu:

"İnanıyorum ki, sezdiklerini yapsınlar ya da yapmasınlar, birçok insan bu güce sahiptir."

Kimlerde var?

Peki nedir bu sezgi? İş hayatlarında sezgilerine güvenen üst seviyedeki yöneticiler, sezginin ne olduğunu bilir gibi görünmüyorlar. Amerikan Çelikleri'nin eski Yönetim Kurulu Başkanı **Benjamin Fairless,** bunu şöyle açıklıyor: *"Hissin nasıl ortaya çıktığını bilemezsiniz, yalnızca ona boyun eğersiniz."*

Görüldüğü kadarıyla işadamı sezgisi, iş hayatında sık sık belirleyici etken oluyor. Bu yeteneğe sahip olanları yükseğe çıkarıyor, şirketlerini zenginleştiriyor. Acaba bu yeteneğe sahip insanları önceden bilebilmek mümkün müdür? Duyuötesi algılama yoluyla haberleşme projesi bu soruya "evet" diye cevap veriyor. Projenin yürütücüleri Dr. **Douglas** ve Dr. **John Mihalasky,** üst seviyedeki işadamlarıyla görüştükleri gibi, onların duyuötesi algılama güçlerini de araştırdılar. Bunun için yapılan denemelerde, yüksek derece alanlarla, ortalamanın altına düşenleri birbirinden ayıracak ipuçları için incelemeler yaptılar.

Özel bir test

Projeyi hazırlayanlar, çalışmalarında Dr. **Gertrude Schmeidler**'den epey etkilenmişlerdi. Bu ünlü Amerikalı ruh araştırmacısı, New York City College'de psikoloji profesörüydü. Dr. Schmeidler uzunca bir süredir olayları önceden bilebilme yeteneğini incelemekteydi.

Deneylerine katılanlardan elde ettiği sonuçları, aynı kişilerin özel olarak hazırlanmış "Zaman Testi"ne verdikleri karşılıklarla kıyaslamaktaydı. Bu çok özel testte, kişilere zamanı güçlü bir çağlayan mı, hareketsiz bir deniz mi, yoksa yaşlı bir adam şeklinde mi düşündükleri soruluyordu.

Zamanı güçlü bir çağlayana benzetenlere "dinamik" deniyordu. Hareketsiz bir deniz olarak görenler ise, "doğalcı" olanlardı. Zamanı yaşlı bir adam görüntüsüyle canlandıran birkaç kişi ise "hümanist" idi. Sonuçları inceleyen Dr. Schmeidler'in çıkardığı sonuç şuydu: Önceden bilebilme yeteneğini ölçen testlerde dinamikler yüksek puan alıyorlardı.

Tekrar tekrar yapılan testlerde iki Newarklı araştırmacı, dinamiklerin duyuötesi algılama testlerinde doğalcılara üstün geldiğini gördüler. Testler, genellikle bir bilgisayarın gelişigüzel tuttuğu bir sayıyı tahmin etmekten ibaretti.

40 yönetici testte

Bir keresinde, 1967 Kasım ayında 40 tane en üst düzeyde yönetici teste alındı. Bir kere daha dinamikler grubu, doğalcı iş arkadaşlarını yendiler.

Dr. Mihalasky, elde ettiği sonuçları üst seviyedeki yöneticilerle ilgili benzer bir araştırmanın sonuçlarıyla birleştirdi. Büyük, küçük ve ortalama olmak üzere 25 şirketin baş yöneticisini bir araya getirdi. Bunlardan 12'sinin son derece başarılı şirketleri yönettiklerini anladı. Onların şirketlerinin kârı son beş yılda en azından iki katına çıkmıştı.

Bu görüşü doğrulayacak seviyede çalışma yapılmamış olsa da, elde edilen sonuçların gösterdiği bir durum var. Kâr artırmayla duyuötesi algılama yetenekleri arasında bir ilişki olduğu görülüyor.

Ünlü devlet adamları duyuötesi algılamayı kendilerine nasıl rehber ediniyorlar. Sayfa 369'da.

Uçandaire mi, değil mi?

UÇANDAİRELERİN CİDDİYE alınmaları başlıca iki koşula bağlanıyor: Tanıkların güvenilir kişiler olmaları ve görüntülerin yan tutmayan birtakım kanıtlarla desteklenmesi. Aşağıda ele aldığımız raporlardan biri, ABD'de karayollarında çalışan bir sorumlu tarafından yazıldı. Gene de araştırmacıları cevaplanamayan birçok soruyla karşı karşıya getirdi. Bu cisimlerin fotoğraflarında bir sahtelik söz konusu değilse, şimdiye kadar çekilen uçandaire fotoğraflarının en iyilerden olduklarını kabul etmek gerekiyor.

Aşağıda yayınladığımız fotoğraflar, uçandaire dosyasının klasikleri arasında sayılıyor. Bu fotoğrafların gerçekliklerini araştırıyoruz.

"Tartışmaya çok açık"

Gün ışığında görülen disk: Santa Ana, California, ABD 3 Ağustos 1965.

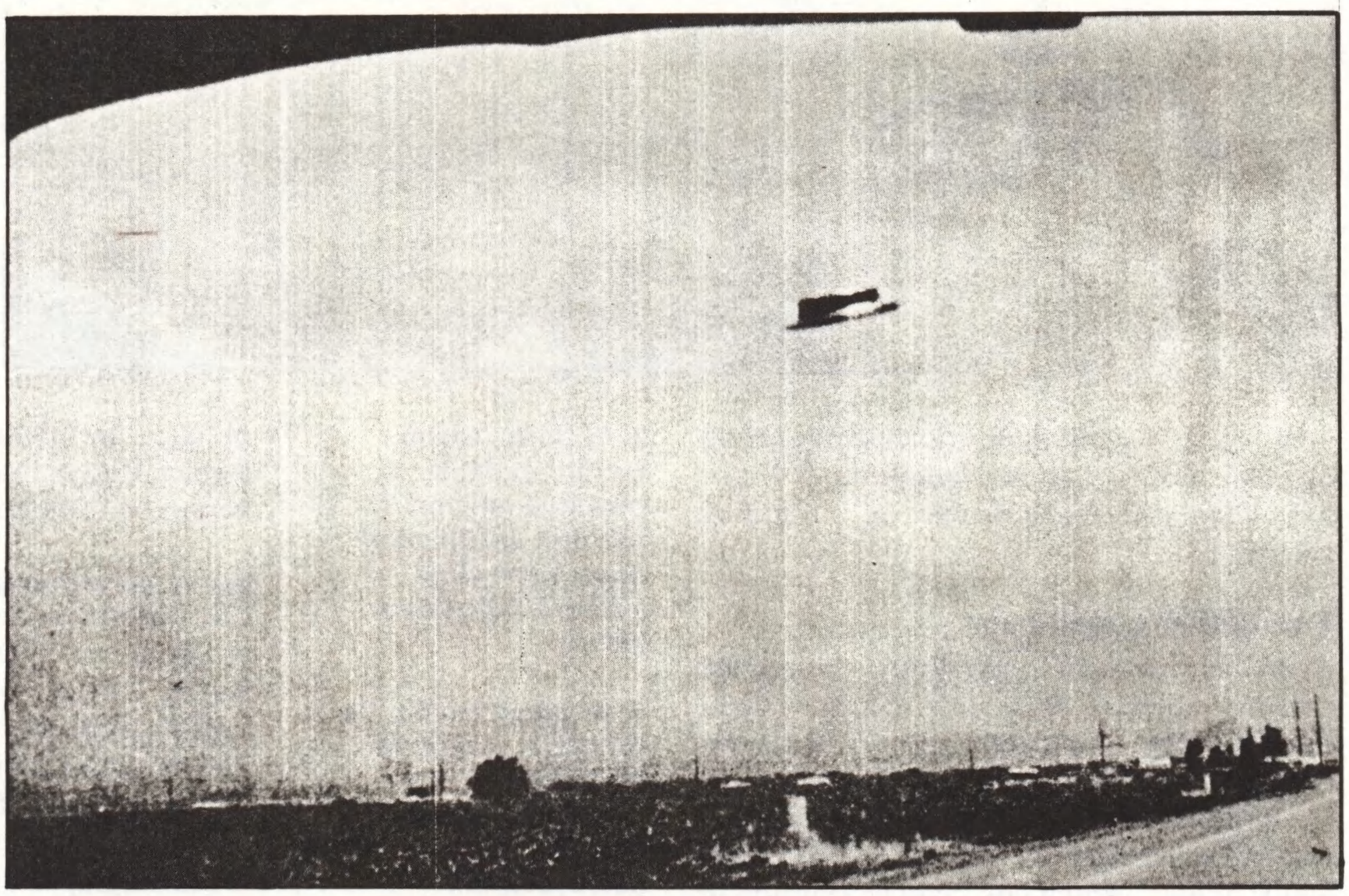

Rex Heflin'in Amerika'da, California'da Santa Ana yakınında uçandaire gördüğünde çektiği ilk fotoğraf. Fotoğraflar kamyonun ön camından polaroid makineyle çekildi (sağda).

Uçandairelerin varlığına kanıt olarak gösterilen fotoğrafların en ilginçleri **Rex Heflin** tarafından, 3 Ağustos 1965'te yaz saatiyle 12:38'de çekildi. Heflin, bu cisimleri Amerika'da California'da Los Angeles'in dışında Santa Ana çevreyolu yakınında, Myford caddesindeyken gördü. Sonradan bir polis olan Heflin, fotoğrafları çektiği sırada Orange İlçesi Karayolları Bölümü'nde çalışıyordu.

Uçak sandı

Konuyla ilgili raporunda Heflin, 3 Ağustos sabahında saat 11:30'da kamyonunun Myford caddesinin kenarında, yüzünün kuzeydoğuya doğru durduğunu yazıyordu. Bu noktadan Santa Ana çevreyolunun kavşağını görebiliyordu.

Radyosunun çalışmadığını fark ettiği sırada gözüne bir cisim çarptı. Önce bunun bir uçak olduğunu düşündü. Sol yanından, kuzeybatıdan geliyordu. Ancak, bir saniye sonra, bunun kubbeli yuvarlak bir cisim olduğunu anladı.

Fotoğraf çekiyor

Polaroid Model 101 fotoğraf makinesine uzandı. Bu makine, Orange İlçesi Karayolları Bölümü görevlilerine verilen belirli donanımlardandı. Kamyonun ön camının arkasından ilk fotoğrafını çekti.

Heflin, cismin yavaşça yolun üzerindeki kemerden kalktığını, kamyonun sağına geldiğini ileri sürdü. Gene, ön camın arkasından ikinci fotoğrafını çekti. Cisim, bir iki kez yalpaladı ve alçaldı. Bu sırada Heflin, üçüncü fotoğrafını çekti. Sonra cisim yükseldi. Çevreyolunun ötesindeki geniş alanın üzerinde hız kazandı; kuzeybatıya doğru gitti.

Alttaki ışık demeti

Cismin altında bir işaretin, açıklığın ya da yere iniş takımlarının bulunduğunun başka bir kanıtı olup olmadığı sorulduğunda Heflin, şu cevabı verdi:

"Yoktu! Onun altında gördüğüm tek şey, merkezden çıkan ışık demetiydi. Dış ucuna kadar daireler halinde yayılıyorlardı. Bu ışık demetinin hareketi, radar ışınlarının hareketine benziyordu."

Arkasında bıraktığı halka

Acayip cisim birdenbire gitti. Arkasında duman ya da buhar halkaları bıraktı. Heflin,

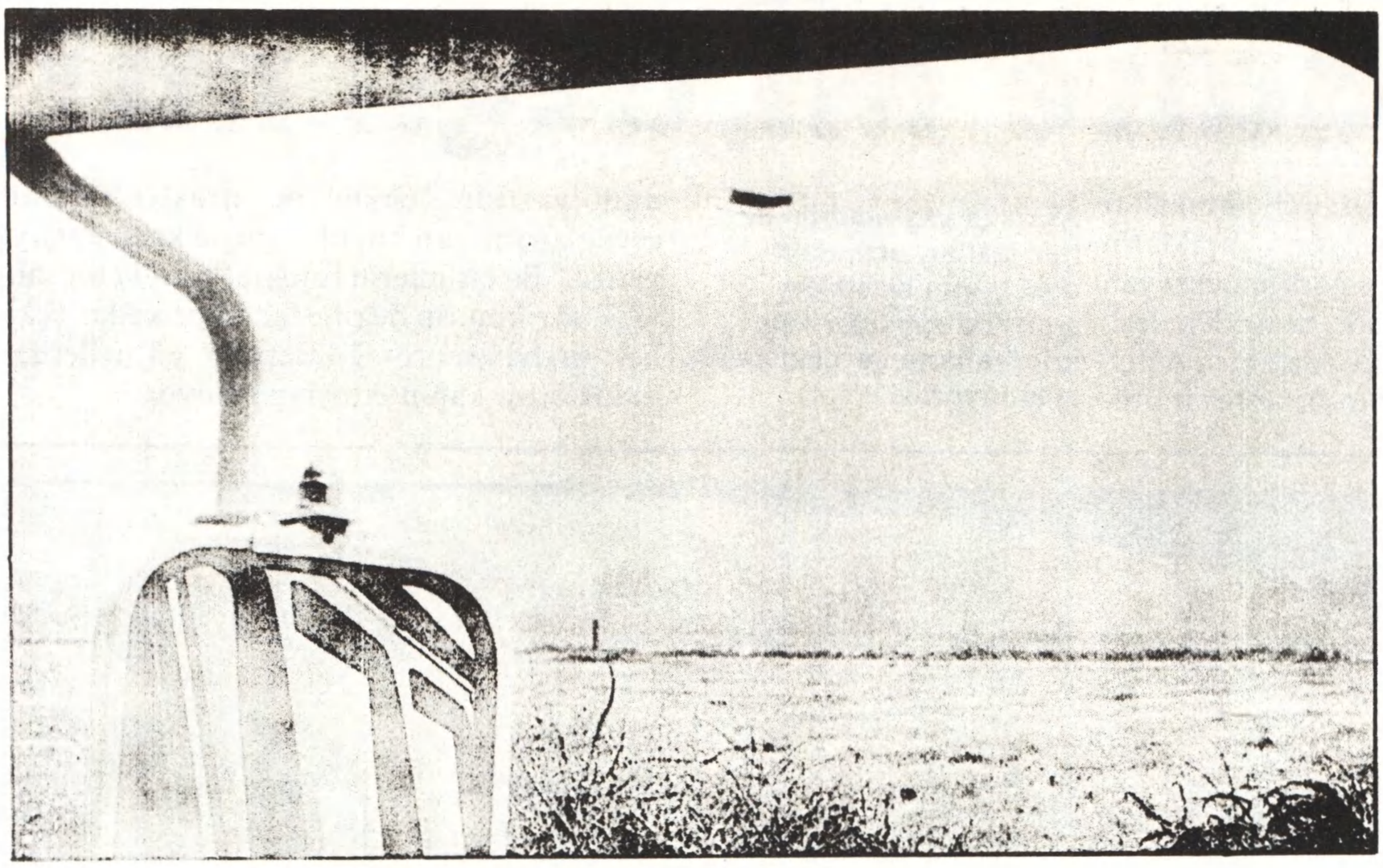

kamyonunu bu halkanın yanına kadar sürdüğünü söyledi. Yerinden atladı ve gözden kaybolmadan önce bu halkanın da fotoğrafını çekti.

Fotoğraflar çoğaltılıyor

Tanık, kamyonuna döndü. Radyosunu çalışır durumda buldu. Aynı gün öğleden sonra, görevini bitirdi; çalıştığı yere geldi. Arkadaşlarına çektiği fotoğrafları gösterdi.

Bununla kalmadı, bu fotoğrafları çoğaltarak arkadaşlarına da verdi. Geçen zaman içinde bunlar o kadar çok sayıda çağaltıldılar, o kadar çok arkadaşa verildiler ki, Santa Analılar âdeta uçandaire fotoğraflarına doydular.

Tartışma başlıyor

Arkadaşlarından biri, önce Heflin'den izin alarak fotoğraflardan birini **Life** dergisine gönderdi. Fotoğraflar geri çevrildi. Çok tartışılabilir bulunmuşlardı. Çünkü görüntüdeki cisim o kadar açıktı ki, ya bunun bir uçandaire olduğunu kabul etmek gerekiyordu, ya da bir fotoğraf hilesi denmeliydi...

Gazetede yayınlanıyor

Heflin'in gördüğü cisimlerin haberi yerel "**Santa Ana Register**" gazetesinin dikkatini çekti. Heflin'in izini buldular ve onu fotoğraflarını getirmesi için gazeteye çağırdılar. Fotoğraflar büyük ilgi topladı. Basılmak üzere büyütüldü. Santa Ana Register'da ilk fotoğraf, bir yazıyla birlikte 20 Eylül 1965'te yayınlandı.

İlk fotoğrafları vermiyor

Olayla ilgilenen kişiler ve araştırmacılar için [illegible] fotoğrafları çoğaltırken, Rex Heflin, büyük [illegible]visi de

2. fotoğraf. Cisim Myford caddesi boyunca gidiyor. 3. fotoğraf çekilmeden önce, birdenbire yönünü değiştiriyor (üstte).

3. fotoğraf. Heflin, bu fotoğrafı uçandaire bir iki kez yalpaladıktan sonra yükselerek Santa Ana çevreyolunun ötesinde kuzeybatıya gitmeden önce çekti. (altta).

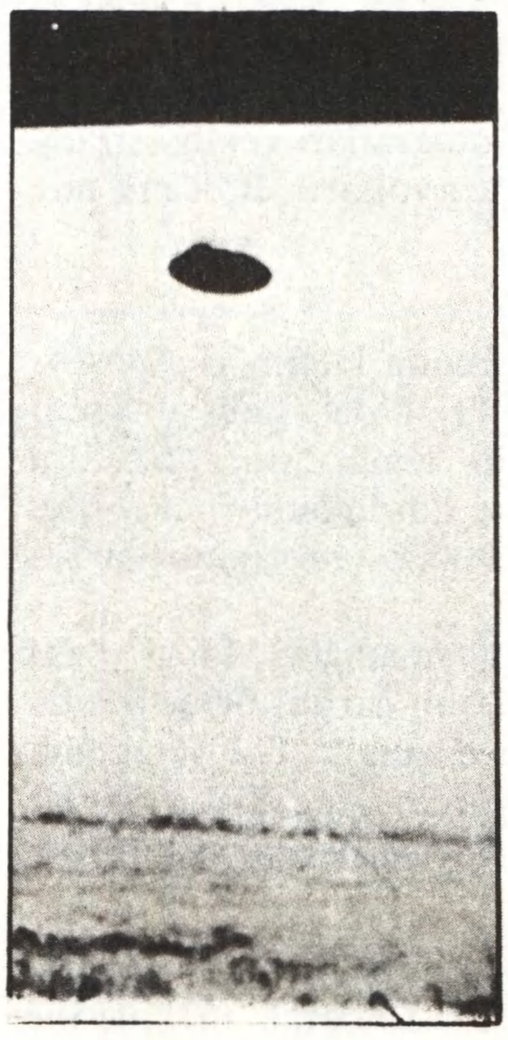

oldukça garip karşılandı. Ortada çok sayıda birbirinin aynı fotoğraf bulunmasına rağmen, herkes asıl fotoğrafların peşine düştü.

Hava savunmadan biri

Bu noktadan sonra, olayın çevresinde yeni bir gizem oluştu. Çünkü Heflin, asıl fotoğrafları Kuzey Amerika Hava Savunma'dan (NORAD) geldiğini söyleyen, çok güvenilir birisine verdiğini ileri sürmeye başladı.

Ne yazık ki, fotoğrafları verdiği kişiden bir belge almamıştı. Fotoğrafların ona geri verilmediğini bildirdi. Aylar sonra NORAD, olayla hiçbir ilgisinin bulunmadığını ileri sürdü.

Öteki gazetelerin yanı sıra, Florida gazetelerinden **"Orlando Sentinel"**, şunları yazıyordu: *"Amerika'da çok sayıda birbirine benzeyen gizemli adamların bulunduğu, bu adamların NORAD'ın temsilcisi olduklarını ileri sürdükleri tespit edildi. Hükümetin çeşitli kuruluşları da uçandairelere tanık olanlarla yakından ilgileniyor, çoğu kere de onları susturuyor..."*

4 yıl sonra

Heflin'in çektiği fotoğraflar, 4 yıla yakın bir süre gündemde kaldı. Çeşitli düşünceler ortaya atıldı. 1969 Nisan'ında ise, olaya yeni bir ışık tutuldu. Uzaygemileri Mühendisi **John R. Gray**'in Flying Saucer Review'de bir incelemesini yayınlandı. John R. Gray, daha önce Apollo uzay programlamasında çalışmıştı. Yazısında Rex Heflin'in ileri sürdüklerini büyük ölçüde destekliyordu.

Yeniden hesaplanıyor

Gray, fotoğrafın kesilmeden büyütülmüş bir kopyasını inceledi. Bu fotoğrafta telgraf direğinin yerdeki gölgesi 8 metre olarak görülü-

A Heflin cismi görerek 1, 2 ve 3. fotoğrafları çekiyor. **B** Heflin 4. fotoğrafı çekiyor.

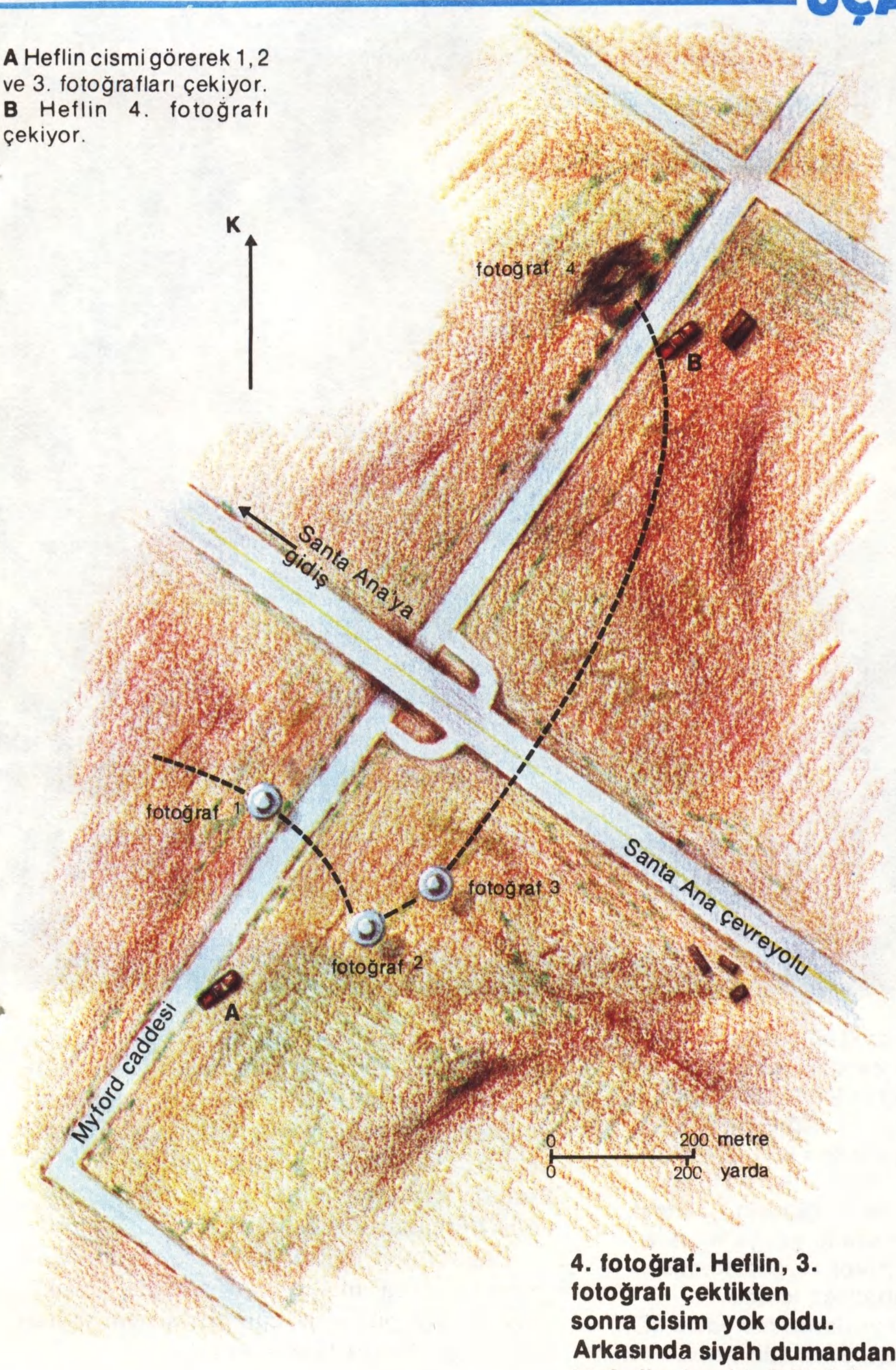

4. fotoğraf. Heflin, 3. fotoğrafı çektikten sonra cisim yok oldu. Arkasında siyah dumandan bir halka bıraktı (altta).

yordu. Denizden yüksekliği ve cismin görüldüğü anda güneşin bu noktayla yaptığı açıyı hesapladı.

Yüksekliğin 72° 46' ve açının 160° 51' olduğunu buldu. Bu sayıları kullanarak cismin görüldüğü gerçek saatin yaz saatiyle 12.38 olduğunu saptayabildi.

Heflin'in saati yoktu. Bu nedenle cismi 11.30'da gördüğünü söylemişti. Gray, ayrıca görüldüğü ileri sürülen cismin çapının 27 cm ile 1.8 m arasında olduğunu da belirtti. Çünkü gölgesi yere vurmamıştı.

Bu sonuç, denizden yüksekliğin ve cismin fotoğraf makinesinin kamerasına olan uzaklığının hesaplanmasına dayanıyordu. Örneğin, cismin çapı 1.8 metreyse, fotoğraf makinesine uzaklığı 43.6 m'ydi. Bir karşılaştırma yapılacak olursa, fotoğrafta yolun sağında görülen, dikey konumdaki beyaz boru, fotoğraf makinesinden 75 m ilerdeydi.

Heflin'in hesaplarına uyuyor

Gray, cismin genişliği 1.8 m'yse, yerden yüksekliğinin de 8.7 m olacağını buldu. Bu yükseklikte gölgesi yola düşecek, fotoğrafta da çıkacaktı. Heflin de cismin çapının 9 m kadar olduğunu ileri sürmüştü. Buna göre Gray, fotoğraf makinesiyle, görüldüğü ileri sürülen uçandaire arasındaki yatay uzaklığın 220 m olduğunu buldu.

Uçandaire yerden 40 m yükseklikteydi. Bu sayılar Heflin'in tahminlerine uymaktaydı. Heflin de cismin 800 m uzaklıkta, yaklaşık 35 m yükseklikte uçtuğunu düşünmüştü.

Her kafadan bir ses

Birçok kişi, Heflin'in çektiği fotoğraflarda sahtecilik olmayacağını ileri sürüyor. Bir kısım araştırmacı ise, bütün olayın büyük bir ihtimalle bir hile olduğunu düşünüyor. Gerçekten öyküde birçok gariplik ve tutarsızlık var. Ne yazık ki, özgün fotoğraflar ortada yok. Birçok kişi, bu fotoğrafların ortada olmamasına da kuşkuyla bakıyor.

Amerika'daki Uçandaire Araştırma Örgütü, Ground Saucer Watch, Rex Heflin'in çektiği fotoğrafları özenle bilgisayar analizinden geçirdi. Sahte olma ihtimalinin yüksek olduğu sonucuna vardı. Ancak, bu kuruluşun geçmişte birçok olayda yanılgıya düşmüş olduğu gerçeği de göz önüne alınmalıdır.

Olay, Condon Araştırma Komitesi'nden Dr. **W. Hartmann** tarafından da incelendi. Hartmann'ın bu konudaki yorumunda ne yazık ki, açıklık yok. Ona göre Heflin, ilk üç fotoğrafı, kamyonun üzerindeki çubuğa bağladığı ipin ucuna bir maket bağlayarak da çekmiş olabilir. Tabii, böyle olmayabilir de.. Sonuçta, Heflin fotoğrafları, orijinallerinin ortaya çıkmaması yüzünden, uzmanlar tarafından gerçek delil olarak kabul edilmedi.

Sonar, canavarı arıyor...

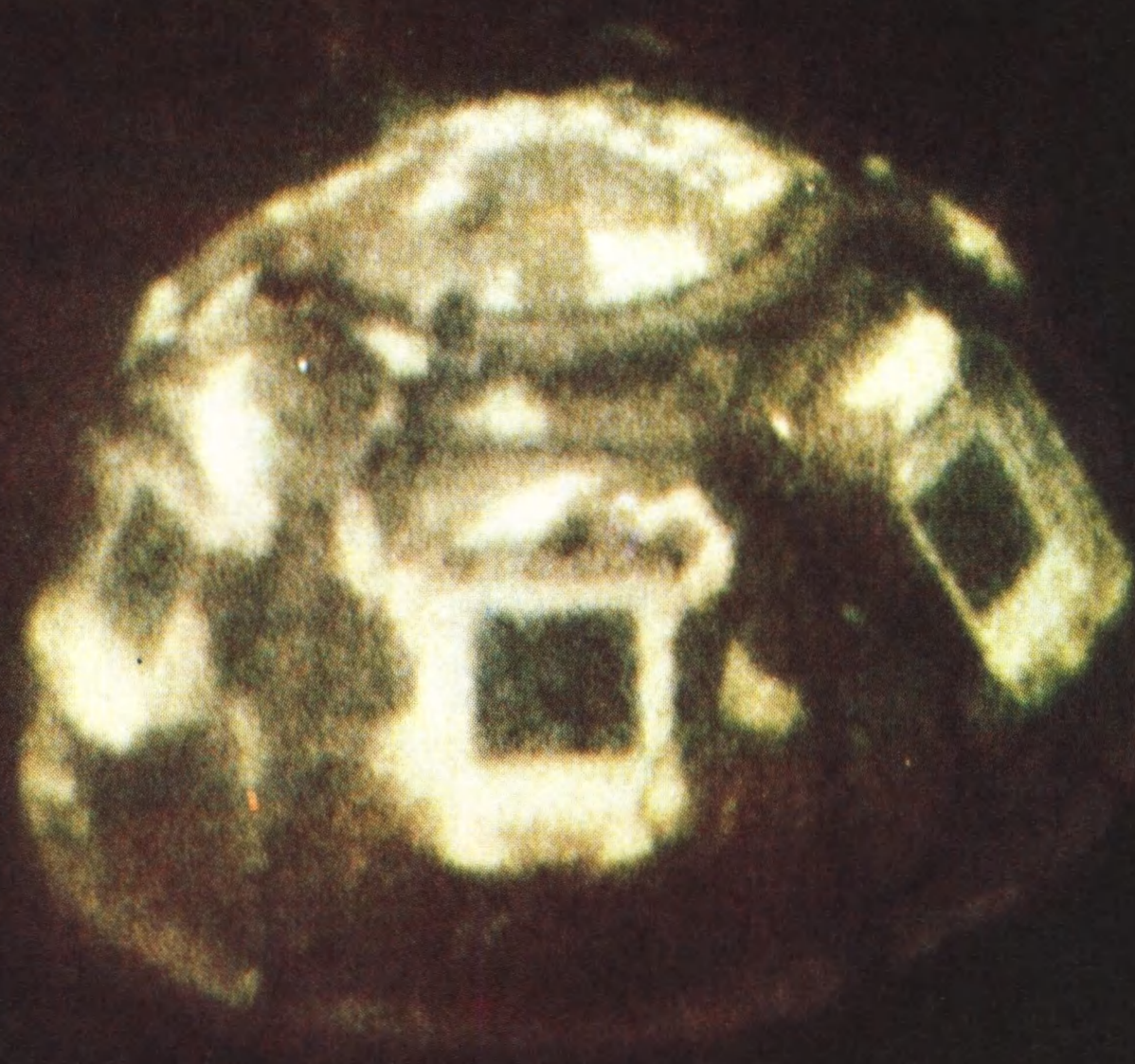

İskoçya'nın ünlü Ness Gölü'nün en büyük özelliği, suyun içindeki görüş uzaklığının çok düşük olması. Zaten ünlü canavarın ele geçirilememesinin başlıca nedeni de buradan kaynaklanıyor. Karmaşık sonar teknikleriyle bu sorun çözülmeye çalışılıyor. Canavarın varlığına dair heyecan verici ve güçlü deliller ortaya çıkıyor.

KIDEMLİ YÜZBAŞI **Gould,** Ness Gölü'ndeki canavar öykülerini araştırmaya başladığı zaman, 1933 yılıydı. Edinebildiği bilgiler, canavarı gördüğünü söyleyen insanların aktardıklarından ibaretti. Gould, daha etkin bir araştırma için, yüzey fotoğrafının çekilmesini önerdi. Fakat, sonradan bu yöntemin, incelenen bir su hayvanının boyutları ve kimliğine ilişkin gerçek verilerin elde edilmesinde oldukça yetersiz olacağını fark etti.

Araştırmanın daha ilk günlerinde, yaratığın vücudunun genel hatlarını belirleyebilmek için, bir uçağın devriye gezmesini ve gerektiği anlarda fotoğraf çekmesini önerdi.

Kurumuş ayak izleri

Güçlü deliller elde edebilmek için ilk etkin çaba 1933 yılında "**Daily Mail**" gazetesi tarafından desteklenmişti. Bu destekleme, uygun bir yöntem bulamamanın yarattığı sorunlardan dolayı riskli bir girişimdi.

Bir sürek avcısı ve bir fotoğrafçı görevlendirildi. Görevliler yapabilecek başka hiçbir şey olmadığında, sahili taradılar ve vahşi bir hayvanın kurumuş ayak izlerine rastladılar. Sonradan bu izlerin Ness Gölü canavarına ait olmadığı anlaşıldı.

Sabırla bekleyenler...

Ancak bu olay, Ness Gölü'nün bir yandan şakacılar için bir oyun alanına dönüşmesine, öte yandan da göldeki uyarıların araştırılmasına yönelik bir geleneğin oluşmasına neden oldu.

Ness Gölü'ndekine benzer bir canavar geleneği olan Morar Gölü'nde Ness ve Morar Gölü Projesi tarafından kullanılan Machan adlı su dibine dalabilir gözlem bölmesi. Denizaltı, göl yatağında duruyor ve gözlemciler nöbetleşe içinde kalıyorlardı. Ne yazık ki, Ness Gölü'nün turba tortularıyla kaplı suyu, bölmenin gölde kullanılmasını zorlaştırıyordu (üstte).

Canavar avcıları, sabırla ve umutla, yağmur altında, ellerinde kameraları ve dürbünleriyle kaprisli bir canavarın yüzeyde görünmesini beklemeye başladılar. Bilimin yetersiz kaldığı, açıklama getirmediği bu konuda her şeyin altını karıştırmaya, içyüzünü öğrenmeye çalıştılar.

Fakat onların bu çabaları, canavara inanmayanlara da malzeme oluyordu. Çünkü, bazen gölde günlerce, canavarla ilgili sayılabilecek bir belirti olmuyordu.

Yüzey fotoğrafları

Turbalı donuk suyla ve yetersiz parasal kaynaklarla karşılaşınca araştırmacıların yüzey fotoğrafları ile yetinmeleri kaçınılmazdı. Kameralarını kurdular. Her türlü karşı çıkmaya rağmen çalışmalarını sürdürdüler.

1934'te Sir **Edward Mountain,** Inverness'den 20 tane işsiz adam topladı ve bunları günübirliğine göl çevresine yerleştirdi. Sonuçta, bazıları ilginç olan bir yığın fotoğrafla bir film serisi elde edildi.

Büro açılıyor

1962 yılında **David James, Constance Whyte** ve Sir **Peter Scott** tarafından Ness Gölü Araştırma Bürosu kurulana dek, başka hiçbir örgütsel çaba sarf edilmemişti. Bu büro bilgi toplamayı ve etkin araştırmaları desteklemeyi en önemli amaçları olarak saptadı.

Eldeki fotoğrafların etkisiyle, güçlü, ayrıntılarıyla planlanmış ve sistemli bir fotoğraf denetleme programına başlandı. Bunu

izleyen 10 yıldan sonra şaşırtıcı olmasa da ilginç olan bir dizi film daha çekildi.

1968'lere gelindiğinde artık asıl amaç canavarın kimliğini tespit edebilmek olmuştu. Büro, başarılı çekimler olmalarına rağmen, filmlerin bu amaca yeterince hizmet edemeyeceklerini anladı.

Amerikalı teknisyenlerin yardımıyla, ciddi bir sualtı araştırma programı düzenlendi. Bu programda fotoğrafçılık yerine, ana araştırma aygıtı olarak sonar sistemi yer alıyordu.

Sonar sistemi devrede

Sonar, sualtının incelenmesinde kullanılan bir tür radar olarak tanımlanabilir. Sonarda radyo yerine ses dalgaları suyun içine iletilir. Bu dalgalar suyun içinde bulunan, yoğunluğu suyunkinden farklı herhangi bir nesne tarafından yankılanır.

Bu nesnenin yoğunluğunun suyunkinden daha yüksek veya düşük olması önemli değildir. Önemli olan yoğunlukların farklı olmasıdır. Yoğunluk farkı ne kadar büyük olursa, yankı da o denli güçlü olacaktır. Yani yalnızca suyun tabanı gibi katı nesneler değil, hava boşlukları da iyi kaydedilirler.

İşte hayvanları ve balıkları bulmakta, sonarı güçlü kılan bu özelliğidir. Canlı dokuların yoğunluğu suyunkine çok yakındır. Bu yüzden de çok az yankı verirler, ya da hiç vermezler. Ama suda yaşayan çoğu omurgalılarda hava boşlukları bulunur. Balıkların solungaçları, memelilerin ve sürüngenlerin akciğerleri vardır.

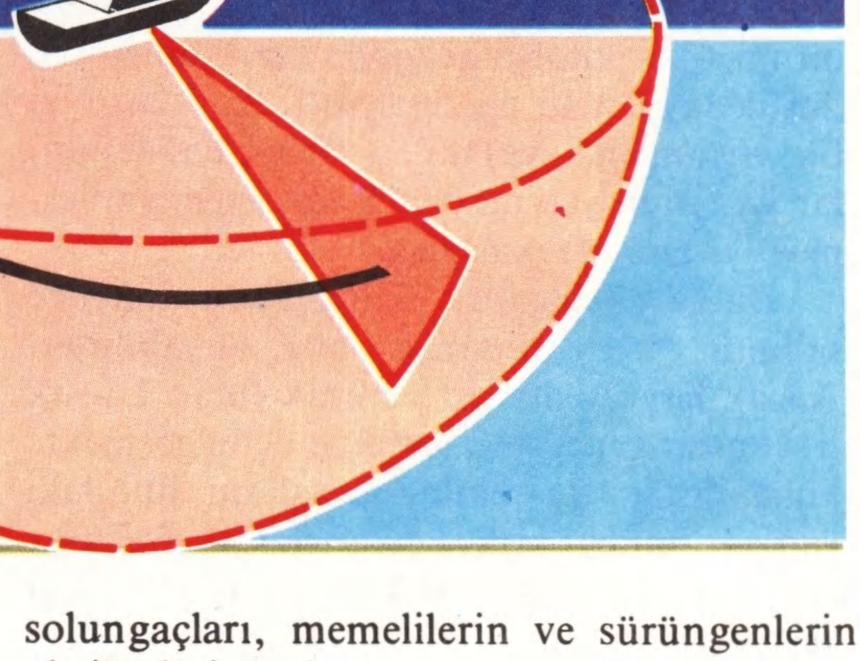

Yankı alıcısı: Ness Gölü'nü araştırmak için kullanılan sonar aygıtlarının en basiti. Asıl kullanımı derinliklerde yankı almaktır. Bir sonar akımını bırakır ve sonar yankısını aşağıdan alana dek geçen zamanı kaydeder. Basit bir zaman cetveli sayesinde derinlik saptanır (sağda).

Tetkik sonarı: Balıkçılar tarafından, balık sürülerini saptamak için kullanılır. Olası hedeflere doğru sallanabilen bir sonar ışığı vardır (altta).

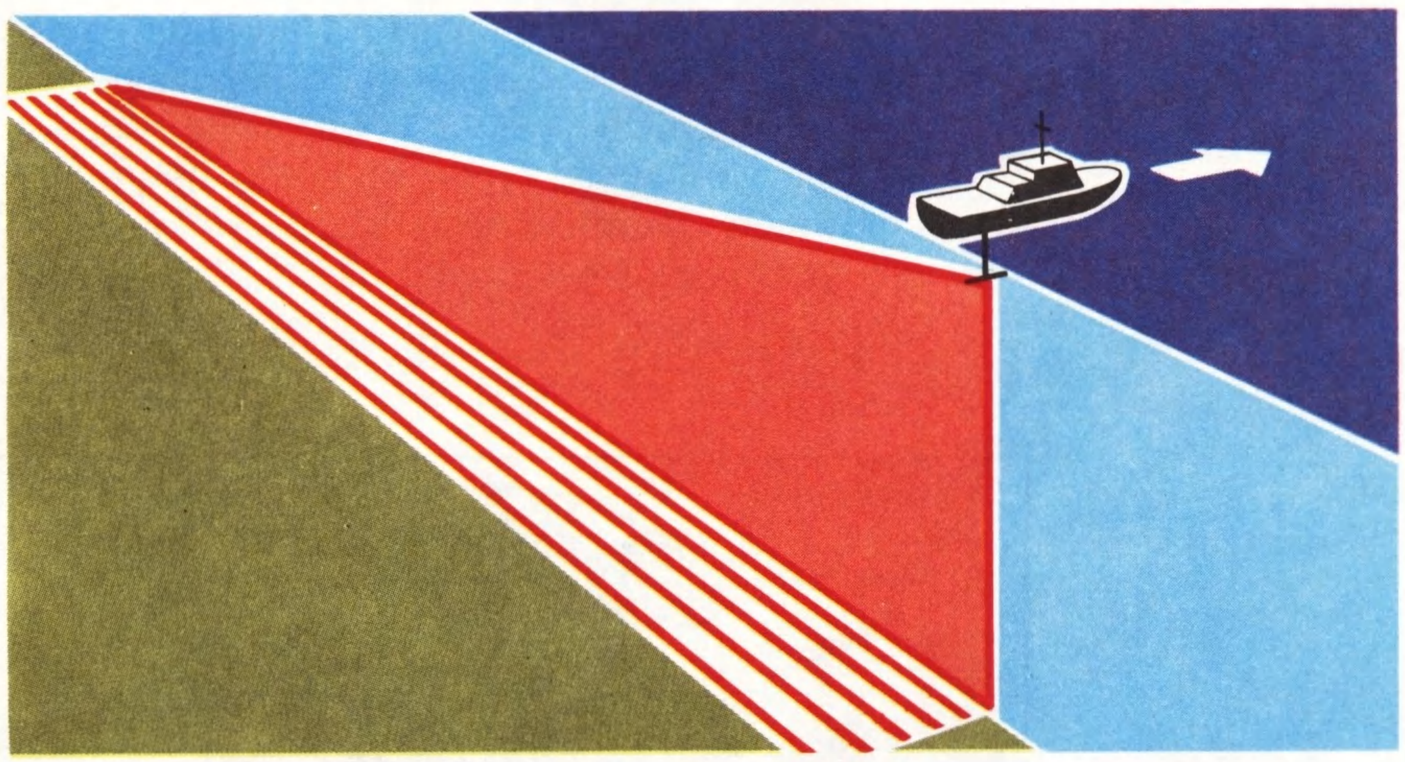

Sonar çeşitleri

Sonar aygıtının özel bir tipi daha var. Bu, dibe direkt bir akım yollar. Her ne kadar bir geminin altındaki balığı bile bulup sinyal verirse de, kullanımındaki asıl amaç, su dibi seslerinin yansıtılmasıdır. Buna "yankı alıcısı" da denebilir.

Sonar aygıtlarının bir türü de "tetkik sonarı"dır. Bu da belli bir uzaklıkta duran veya geniş bir alana yayılmış olan hedefleri bir daire içinde tutar. Işınlarını göndererek aydınlatır. Bu aygıt, genellikle ölçümlerin kaydedilebileceği radara benzeyen bir göstergeyi de içerir.

"Geçiş sonarı" ise, bir dik açıya ve bir yatay açıya sahip olan ses ışınlarını yansıtır. Bu aygıt, ya sığ suda bir geminin yan tarafına, veya oldukça derin sularda çalıştırılırken yedeğe alınmış bir balığa monte edilir. Kullanımındaki asıl amaç, göl dibinde veya denizde resme benzer izler ve enkaz gibi katı nesnelerin bulunabilmesidir. "Açılır-kapanır tetkik sonarı", genellikle küçük bir açının tüm noktalarını yansıtan, oldukça iyi tanım yapabilen bir aygıttır. Bu aygıt ayrıca katot ışını tüpü üzerinde resim suretleri de verir.

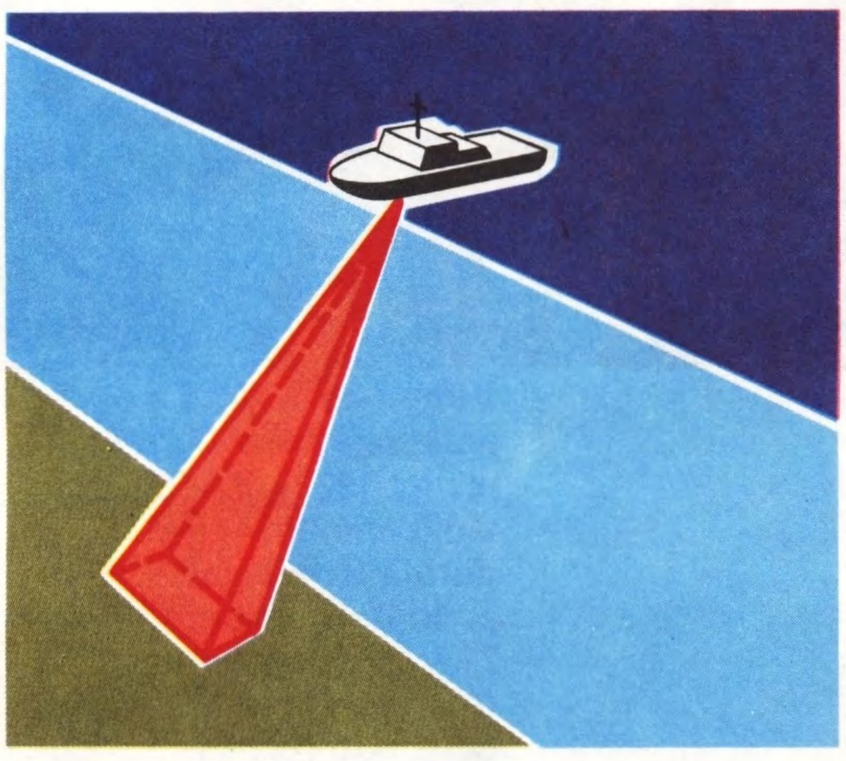

Açılır-kapanır tetkik sonarı: Yatay düzlemde çok dar olan güçlü bir sonar ışını bırakır. Hareket eden hedeflere daha çabuk yanıt veren tetkik sonarının yardımıyla çekilen fotoğrafların tersine genellikle göl yatağının resme benzer suretlerini elde etme için kullanılır (üstte). Açılıp kapanır tetkik sonarı geçiş sonarına benzer. Çok iyi bir tanımlama aygıtıdır. Hareket edebilen ışınları vardır (solda).

Frekanslara göre

Sonar aygıtının çalıştırıldığı ses frekansları, amaca göre değişir. Radyo dalgalarının ölçü

Vickers Oceanics'in denizaltısı Pisces, Ness Gölü'ne indirilirken 1969 yılında, göl yatağına yakın bir derinlikte (170 metre) dolanıp dururken, Pisces bir nesneyle sonar teması kurmuştu, ancak nesne Pisces yaklaşınca kaçmıştı (üstte).

birimi olan kilohertze göre ayarlandığında, düşük sayılan 10 ila 20 arası frekansların iyi bir yayılım alanı ve etkileri vardır. Fakat bunlar iyi tanım veremezler. Yani, istenilen nesneyi iyi tanımlayamazlar.

Dalga iletişimleri duyulabilir niteliğe sahiptir, hatta insanlar bile duyabilirler. Ancak hayvanları iter ve uzak tutar. Düşük frekanslar genellikle, tortuları delip geçmekte kullanılırlar. Bu şekilde tortuların altındaki yan görüntüleri ortaya çıkarırlar. Bu frekanslar, denizaltılar gibi yüksek güçte temesları keşfederler.

Orta frekanslar 35 ila 50 kilohertz arasında değişirler. En çok, balık tutan yankı alıcıları ile geçiş sonarları için kullanılırlar. Çünkü bu aygıtlar, düşük frekansların yüksek dağılımları ile yüksek frekansların daha iyi tanımlanmaları arasında iyi bir uzlaşma sağlarlar.

100 ila 200 kilohertz arasında değişen yüksek frekanslar şimdi özellikle tetkik sonarı aygıtı için kullanılıyor. Çünkü iyi bir duyarlığa ve tanım yapabilme niteliğine sahiptir. Yüksek frekanslara, yüksek dağılım alanları için artırılmış güç gerekir. Sonar sistemi Ness Gölü'nün üzerindeki araştırma gemilerine veya ses perdelerini gölün içine yansıtmak için sahilde kurulmuş olan istasyonlara monte edilirler.

Oxford-Cambridge heyeti

1964'lerde karma bir Oxford-Cambridge keşif heyeti çalışmaya başladı. Som balığının üretebileceğinden daha güçlü olduğu düşünülen yankı alıcısının kaydettiği izleri elde etmekle başarılı oldu.

28 kilohertzlik yankı alıcılarıyla donatılmış 3 gemi, göl boyunca birlikte ilerlediler. Bu işlemin amacı ya alttan geçebilecek olan yaratığı saptamak, ya da onu gölün bir ucuna kadar sürmekti.

Heyet bunda başarılı olamadı, çünkü belirttiklerine göre, göl yüzeyine, duvarlarına veya tabanına yakın olan yaratıklardan yankılar elde edebilmek olanaksızdı. Bu sorunlar hâlâ geçerlidir; ancak, heyet daha sonra bazı büyük temaslar elde edebilmeyi başardı.

Sonarda görülen cisimler

1968 yılında, Birmingham Üniversitesi'nden Profesör **D. G. Tucker**'ın başkanlığında bir heyet geldi. Ness Gölü Araştırma Bürosu'nun da yardımıyla, göle açılır-kapanır tetkik sonarı getirdi. Işınları Urguhart körfezine yansıtacak şekilde sabit bir istasyona kurul-

Dünün ve bugünün araştırma teknikleri. Asıl resim: 1933 yılında Ness Gölü kameralar ve dürbünlerle incelenirken (solda). İç resim: 1968 yılı. Tim Dinsdale karmaşık Cyclops kamera takımının gerisinde (üstte).

muş olan bu aygıt, otomatik olarak tam 150 saat işledi.

28 Ağustos'ta dipten yükselerek saatte 7,5 mil hızla ilerleyen büyük bir cismin izine rastlandı. Ekranda izlenen bir başka cisim ise saatte 17 mil hızla ilerliyordu. Bu hızlar büyük bir balık sürüsüne ait olamazdı. Her iki cismin de canlı varlıklar olabileceğine karar verildi.

Tetkik sonarı ile

Tetkik sonarı ile ilk çalışma 1969 yılında, Ness Gölü Araştırma Bürosu'ndan **Bob Love** tarafından yürütüldü. 100 kilohertzlik bir aygıt, gölde sistematik bir şekilde çapraz geçişlerde bulunan bir gemiye monte edilmişti. En ilginç hedef 10 Ekim'de, 70 ila 160 metre arası bir derinlikte saptandı ve üç dakika süreyle izlendi.

170 m derine indi

Aynı yıl içinde, Vickers Oceanics firmasına ait deniz dibine dalabilen Pisces adlı gemi, gölde derin sulara dalabilme denemelerine girişti. Pisces, 170 metre derinlikteki suyun tabanından 16 metre yukarıda dolanıp dururken, 200 metre uzaklıktaki bir cismin 155 kiloherztlik frekansları, sonarla temas etti.

Gemi, hedefe 130 metre ara kalacak şekilde yaklaştığında cisim yeniden aniden gözden kayboldu. Uygulama tarzı ne olursa olsun, yüksek frekanslı sonar kullanılınca, temaslar oldukça düzenli bir şekilde sağlanıyor. Asıl zorluk, bu temasların neyle yapıldığını kesin olarak anlayabilmekte yatıyor.

Doku örneği almak

Yine 1969 yılında, Amerikalı **Dan Taylor** tarafından inşa edilen Viperfish adlı küçük, özel bir denizaltı göle getirildi. Amaç, sonar sistemiyle elde edilen temasları ve rastlanan cisimlerden doku örnekleri almak için fırlatılan okları izlemekti.

Doku örneği almak çok geçerli bir amaçtı. Çünkü bu şekilde hayvanın ne türden olduğu, yani balık mı, sürüngen mi, yoksa memeli mi olduğu anlaşılabilecekti. Ne yazık ki, bu denizaltı, turbalı suda yüzebilecek biçimde donatılmamıştı.

Ness Gölü'ndeki görüş uzaklığının çok düşük olması ise, sualtı fotoğrafçılığını kısıtlayan bir etkendi. Oysa sualtı fotoğrafçılığı, 1972 yılında Dr. **Robert Rines** tarafından çekilen palet resmiyle başarı kazanabilirdi. Turbayla kaplı olan su, bu tür fotoğrafçılığın etkinliğini azaltıyordu.

Morar Gölü'nde...

Bu başarısızlıkları Morar Gölü'nde kırmaya çalıştılar. Bu gölde de 1970-1972 taraması sonrasında benzer bir canavar geleneği ortaya çıkmıştı. Bu göldeki araştırmaların en büyük avantajı suyunun çok berrak oluşudur.

Araştırma, 1974 yılında içinde insan bulunan sualtı gözlem araçlarını çalıştırmak amacıyla başladı. Sualtında kalabilen Machan adlı gözlem aracı, göl yatağında hareketsiz bir şekilde tutuldu. Gözlemciler sırayla bunun içinde kaldılar. Bu nöbetleşmenin gelişiminde sualtı televizyonu devreye sokuldu.

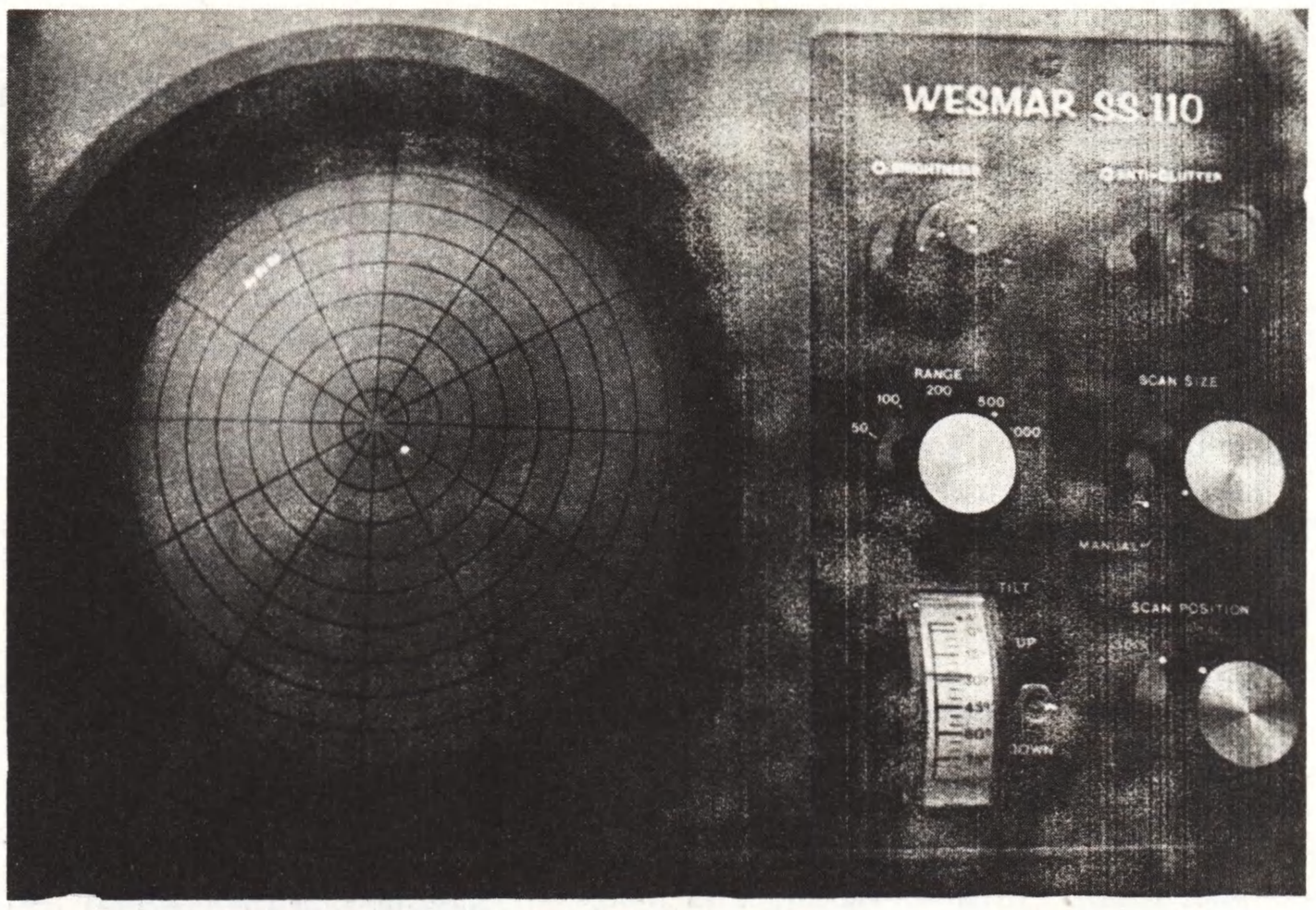

Ness Gölü araştırmalarında kullanılan tipte bir sonar scanner. Sonar sualtının incelenmesinde kullanılan bir tür radardır. Radyo dalgaları yerine ses dalgaları kullanılır. Morar Gölü'nde çekilen bu sonar resminin üzerindeki izler büyük bir olasılıkla balıklara ait (üstte).

Ness ve Morar Gölü projesi tarafından bir yankı alıcısına kaydedilen Ness Gölü'nün profili. Bu noktada göl derinliği yüzeyden tabana kadar 213 metredir. Resmin üst kısmına doğru çıkmış olan iki küçük yarımay şe[kil] büyük bir olasılıkla hareket eden balıkları temsil ediyor (altta).

Sualtındaki oluşumlar yüzeydeki televizyon ekranına yansıtıldı. Bu aygıt düşük ışık seviyelerinde çalıştırıldı ve film çekimi için kullanıldı. Aygıt tarafından ekrana iletilen herhangi bir nesnenin görüntüsü, özellikle hareketli oluşumlarda, kimlik tespiti açısından değerli bilgiler verebiliyordu. Örneğin, balıklar ve sürüngenler yatay, memeliler ise dikey dalgalanıyorlardı.

Morar Gölü araştırmaları, canavarın varlığını kanıtlamakla değil, onu teşhis etmekle ilgiliydi. Bu yüzden sualtı tekniği, yaratığın tam profilini sağlayabildiği oranda çok değerli sayılıyordu. Bu da alışılmışın dışında bir uygulama tarzının ortaya konuluşuydu.

Amaç ise, geniş hacimlere sahip olan suların izlenebilmesiydi. Kamera geniş açılı merceğiyle 30 metreye ulaşan derinliklere monte edildi. Bu durumda direkt yukarıya, yüzeye dönük duruyordu. Bu konum, açık ve koyu kısımları arasında tezat olan bir siluet gibi, üzerinde hedefin belirebileceği, geriden aydınlatılmış bir perdenin oluşmasını sağlıyordu.

Bu, Kıdemli Yüzbaşı Gould'un yukarıdan profil görüntüsü sağlama önerisiyle aynı ayardaydı. Fakat bu sefer, aşağıdan sağlanacak tam bir ön görüntü söz konusu idi. Bu yöntemi güçlü kılan, turbalı suyuna rağmen, Ness Gölü'nde bile kullanılabilmesidir. Oysa hiç de hoş olmayan bir gerçek vardır ki, o da sabit sualtı kameralarının (televizyon veya fotoğraf kamerası olsun) kurulduğu istasyonda hiçbir hedefi saptayamadan durabilmesidir.

Yunuslardan yararlanmak

Sonar sisteminin belirsizliklerine çözüm olacak ikinci mantıklı adım, sonar ile sualtı fotoğrafçılığını birleştirmek oldu. 1976 yılında

Morar Gölü keşif heyeti, bu alanda eğitilmiş yunus balıklarından yararlanmayı tasarladı. Hatta yunuslar üzerlerine bağlanan özel aletlerle göl dibinin fotoğraflarının çekilmesini sağlayacaklardı.

Yunus eğiticileriyle yapılan görüşmeler sonucunda, bu yöntemin eğitilmiş yunuslar açısından oldukça uygun olduğu anlaşıldı. Ne var ki, asıl sorun, yunusların tatlı suda yaşayamamalarıydı. Başka sorunlar da vardı.

1976'larda yunus nakli, sadece yüzde 50' lik bir başarı oranıyla, oldukça riskli bir işti. Yunusların, çoğu zaman tuzlu su tanklarında tutulmaları gerekiyordu, kaldı ki, onları beslemek başka bir sorun daha demekti.

Ayrıca Ness Gölü'nün düşük ısısı, özellikle yaklaşık 30 metre düşük olan termoklinin altındaki ısı, yunuslar için uygun değildi. Yunusların özgül ağırlığı onları tuzlu suda dengede tutar. Tatlı suda ise, daha fazla nefes almak zorundadırlar, aksi halde batarlar. Bu sorun, bir dereceye kadar aşılabilir.

Bu da yunusların taşıyacağı herhangi bir alete, su üzerinde durabilir nitelikte bir aygıtın monte edilmesiyle başarılabilir. Ama bu da yunusun dengesini bozmak demektir. Daha öte bir engel ise yunusların, rahatsız edici olduğunu düşündükleri ortamlarda çalışmayı reddedecek kadar zeki olmalarıdır.

Bu projeden çok güç ve işleme geçirilmesi çok pahalı olacağı için vazgeçildi. Yine de böyle bir çalışma yakın zaman önce, Dr. Rines'ın önderliğindeki Amerikan keşif heyeti tarafından yeniden önerildi. Rines sorunları çözebildiği takdirde, projenin başarılı olma şansı doğacaktı.

Ness ve Morar Gölü için önerilen projeler geliştirildi. Temas frekansları elde edebilmek için kullanılan sonar çaprazlama sistemi yeniden gündeme geldi. Bu öneriyi, temasları göstermek için kullanılan ayrıntılı fotoğraf sistemlerinin yayılması izledi. Kameralar gerekirse sahile, ama genellikle derin sulara yerleştirilecekti.

Kameralar olabildiğince çok su hacimleri kaplayabilmek için çoğaltılmış şekilde yerleri konulacaktı. Bu da göldeki hareketleri sürekli olarak izlemekle olacaktı.

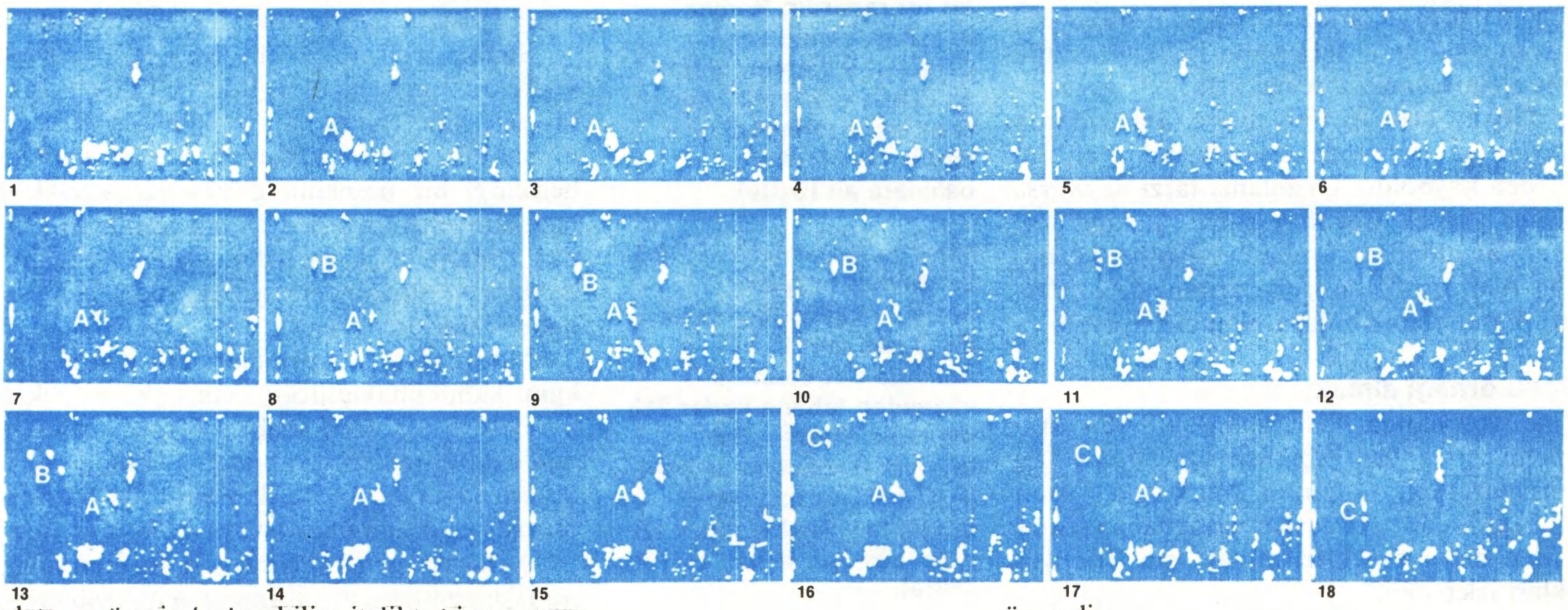

Ağustos 1968'de Birmingham Üniversitesi'nden bir heyet tarafından çekilen bir dizi sualtı fotoğrafı. Asıl amacı, yeni bir sonar aygıtını sınamaktı, ama o aynı zamanda çok ilginç bazı imgeleri yakalamayı da başardı. Çerçeve 2, A nesnesinin göl tabanından yukarıya doğru hareket edişini gösteriyor. 5. çerçeveye geldiğinde 5 saniye içinde 27 metre ilerlemiş oluyor ve sonra da perdeden yok oluyor. Bu arada, 8. ve 13. çerçevede B nesnesi ışının içine ve dışına doğru sallanıyor. C nesnesi beliriyor ve 16. çerçevede aşağıya doğru hareket ediyor. Bunlar Ness Gölü canavarlarının izleri olabilir mi? (altta).

Yeni bir proje

Morar Gölü araştırmalarının ilk günlerinde, saydam kubbeli sualtı gözlem bölmesi ile donatılmış küçük bir gemi kullanıldı. Sığ sularda bulunan canlı artıkları geniş bir şekilde araştırıldı. Bu araştırma, Morar Gölü keşif heyetinin daima en önemli amaçlarından biri olmuştur. Araştırma yakın zaman önce dalgıçlar tarafından ve tarama denemeleri yoluyla 300 metre derinliğe kadar genişletildi.

Bu uygulamanın zorlukları dikkate değer, özellikle de 1.200 metre uzunlukta kablolar kullanılıyorsa! Ama bu yöntem kurallarına göre uygulanırsa, şu ya da bu şekilde kesin bir sonuç vermelidir.

Eğer geçen 6.000 yıl boyunca Ness Gölü'nde büyük canlı hayvanlar vardıysa, bugün de orada büyük ölü hayvanlar var demektir. Ness ve Morar Gölü Projesi'ni yöneten heyet, Ness Gölü'nde bir tarama programına başlamak üzeredir.

Kesin sonuçlar için

Belki de çok yakında kesin sonuçlar elde edilecek! Araştırmacıların bilimsel kuruluşlarla işbirliği yapmaları, eldeki tüm bilgileri birleştirmeleri gerekiyor. Bunu yaparken de uydurma olanları ayıklamak şart! Zorlukla elde edilen birçok delili koruyarak tabii!

Ancak böyle zor elde edilen deliller sadece şu an elde bulunan araçlarla incelenebilir. Ayrıca deliller bilim adamlarına, bilim adamlarınca sunulmalıdır. Canavar avcıları uygun zamanda hemen uzmanlarla birlik olmalıdır. Sorun, sadece bir gölde yaşayan canavarın ortaya çıkarılması değil. Sorun, insanoğlunun hiç de derin sayılamayacak bir gölü keşfedebilmesidir. Bunu yapıp yapamayacağı ise henüz belli değil...

Daha fazla bilgi için:

Tim Dinsdale, *Loch Ness monster,* Routledge and Kegan Paul 1961
R. T. Gould, *The Loch Ness monster and others.* Geoffrey Bles, 1934.
F. W. Holiday, *The Great Orm of Loch Ness,* Faber & Faber 1968.
Roy P. Mackal, *The monsters of Loch Ness,* Futura 1976.

3. türden karşılaşmalar

Dünyada yüzlerce kişi, insanımsılarla karşı karşıya geldiğini ileri sürüyor. Bugüne dek bunların arasında, en şaşırtıcı olanları insan kaçırma öyküleri. Bir de bunların insanları programladıkları ileri sürülüyor.

DÜNYANIN HER YANINDA değişik insanlar tarafından görülen ya da hissedilen insanımsı yaratıklar var. Bunlarla uçandaireler arasında ilişki kuruluyor.

Bazıları, bu yaratıkların, ancak onları görebilenlere göründüklerini ileri sürüyorlar. Buna göre, bunlar belirli insanların algılaması için oluşturulan imgeler.

Bu gösterimlerin, seçilmiş bazı tanıkların hipnotik denetime karşı tepkilerini ölçmeyi amaçladığı görüşü de var. Belki de, daha hafif bir transa girenler, yani kendilerini tamamıyla kaybetmeyenler, bu karşı karşıya gelme olayını anlatabiliyordur. Eğer bu görüş doğruysa, hipnotik etkiye herhangi bir şekilde tepki göstermeyen kimseler, insanımsılarla karşılaşıyorlar demektir.

Derin transa girenler

Hipnotize olmaya karşı eğilimi olanların, yani derin transa girebilenlerin anlattıkları ya da bir türlü anlatamadıkları olaylar da var. Böyle olup da insanımsılara ve uçandairelere tanık olanlar, hiçbir şekilde açıklanamayan zaman kopuklukları yaşıyorlar. Son yıllarda, derin transa girebilen kişilerden ayrıntılı bilgiler alındı. Bu kimseler, derin hipnoz altındayken, akıllarının bir güç tarafından yönetildiğini belirtiyorlar. Hatta bazıları bu olayın boyutlarını daha da genişletti. Bunlar akıllarının, belki de üzerinde deney yapılmak üzere "çalındığını" söylediler.

4. türden karşılaşma

Uçandaire tarafından fiziksel kaçırılmaya veya aklın bir uçandaire tarafından denetim altına alınmasına "dördüncü tür karşılaşma" adı veriliyor. Yani bu, bir uçandaire ile karşılaşmanın en anlaşılmaz ve açıklanması çok güç bir biçimi oluyor.

2 m boyunda

İngiltere'de, 17 Mart 1978 tarihinde, saat 11:30'da, Mühendis **Ken Edwards,** Greater Manchaster'da, bir sendika toplantısından evine dönüyordu. M 62 karayolundan Risley çıkışına girdi. Bu çıkış (Drayton yolu) setlerle çevrilmişti. Açık bir alanda da atom enerjisi tesisi vardı. Bunun çevresinde ise setlerin üzerinde yükselen 3 metrelik bir güvenlik çiti bulunuyordu.

Ken, farlarının ışığında yamaçtan 2 metre boyunda bir kişinin indiğini gördü. Bu kimse, öne doğru eğilerek yürüyordu. Kollarını da öne doğru uzatmıştı. Tüm bunların yanı sıra, kolları omuzlarının ucunda değildi. Sanki göğsünden çıkmış gibiydi. Bu kimse gümüş gibi parlayan bir tulum giymişti. Başında da tanığın, karşısındakinin yalnızca gözlerini görebildiği bir kask vardı.

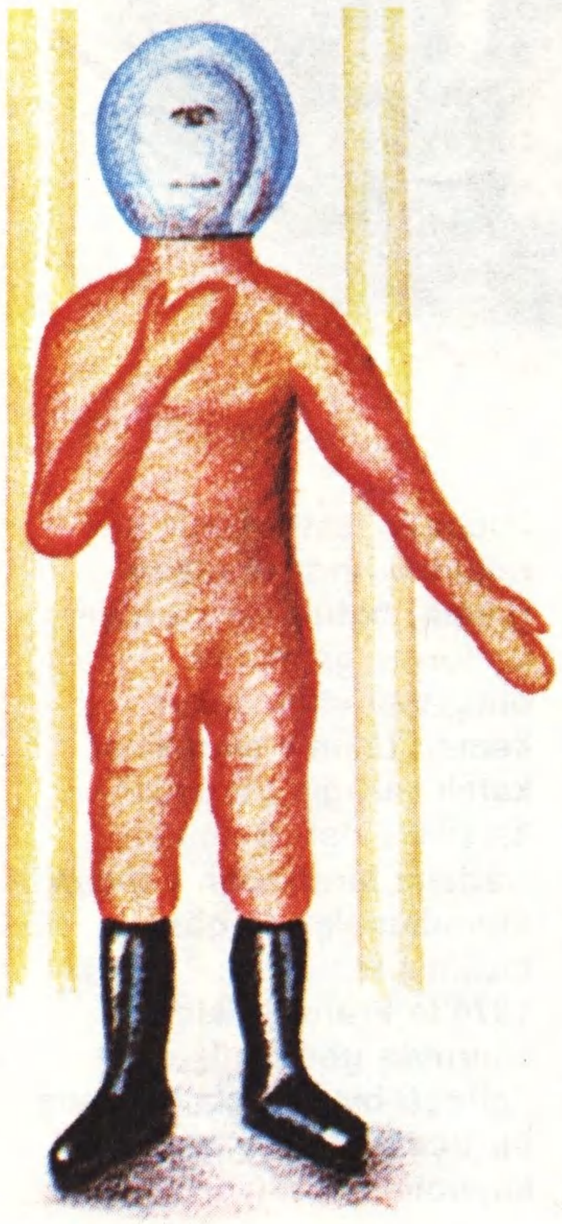

1963 yılında Brezilya'da korkuttuğu üç çocuk tarafından anlatılan verilere göre, tek gözlü yaratığın çizilmiş resmi (üstte). 1 Temmuz 1965 tarihinde Fransa'da M. Masse'nin lavanta toplarken gördüğü küçük insanımsılardan biri (altta).

Toprağın içinde kayboluyor

Ken, arabasını yolun kenarına çekti. Şaşkınlık ve telaş içinde seyretmeye koyuldu. Bu varlık, Ken'in 4,5 metre kadar uzağında, yol ortasında durdu. Başını arabaya doğru çevirdi. Gözlerinden çıkan, kurşunkalem kalınlığında iki ışık demeti Ken'e çarptı. Bir dakika kadar sonra yolun sol yönüne doğru yürümeye başladı. Seti aşıp güvenlik çitinden geçerek toprağın içinde kayboldu.

Olayın süresi 4-5 dakika

Ken, daha sonra ışık demetleri kendisine yöneltilmişken hareketsiz kaldığını belirtti. Bu karşılaşmanın ancak 4-5 dakika kadar sürdüğünü söyledi. Daha sonra evine varması beş dakikasını almıştı. Ancak karısı, kocasının eve bu hesaplamaya göre saat 11:40'ta gelmediğini söylüyordu. Karısına göre, Ken eve saat 12.30'da gelmişti.

Zaman atlaması

Bazı uzmanlar, bilincine varılmamış bir zaman atlamasının söz konusu olduğunu ileri sürdüler. Bu olayda herhangi bir uçandaireden söz edilmiyor. Büyük bir olasılıkla uçandaire başka bir yerdeydi.

Çocuk gibiydiler

1 Temmuz 1965 sabahı, çiftçi **Maurice Masse,** Fransa'da Bases Alplerinde Valensol'da lavanta tarlalarının yanındaki bağda yürüyüşe çıkmıştı. Birdenbire Wolkswagen marka bir araba büyüklüğünde ve Amerikan futbol topu biçiminde oval bir cismin yerde durduğunu gördü.

Bu cismin hemen yakınında da iki tane varlık durmaktaydı. Bunları, ancak 3 yaşında bir çocuğun boy ve yapısında olarak tanımladı. Bu varlıklar, lavanta filizi topluyorlardı. Masse, gizlice onlara doğru ilerledi. Masse'yi gören bir tanesi, kendisine doğru sopaya benzer bir şey uzattı.

Masse, olduğu yerde dondu kaldı. İnsanımsılar, sonunda araçlarına döndüler. Bu sırada, âdeta bir ışık demeti oluştu. Yerinden kıpırdayamayan çiftçi, varlıkların araçlarının saydam duvarlarından hâlâ kendisine baktıklarını görüyordu. Ani bir hareketle aracın ayakları döndü ve cisim uçarak 20 metre ötede gözden kayboldu.

Maurice Masse, bu balkabağı başlı. badem biçimi gözlü, yarık ağızlı ve aşırı derecede sivri çeneli insanımsılarla birlikteyken neler olduğunu hiçbir zaman anlatmadı.

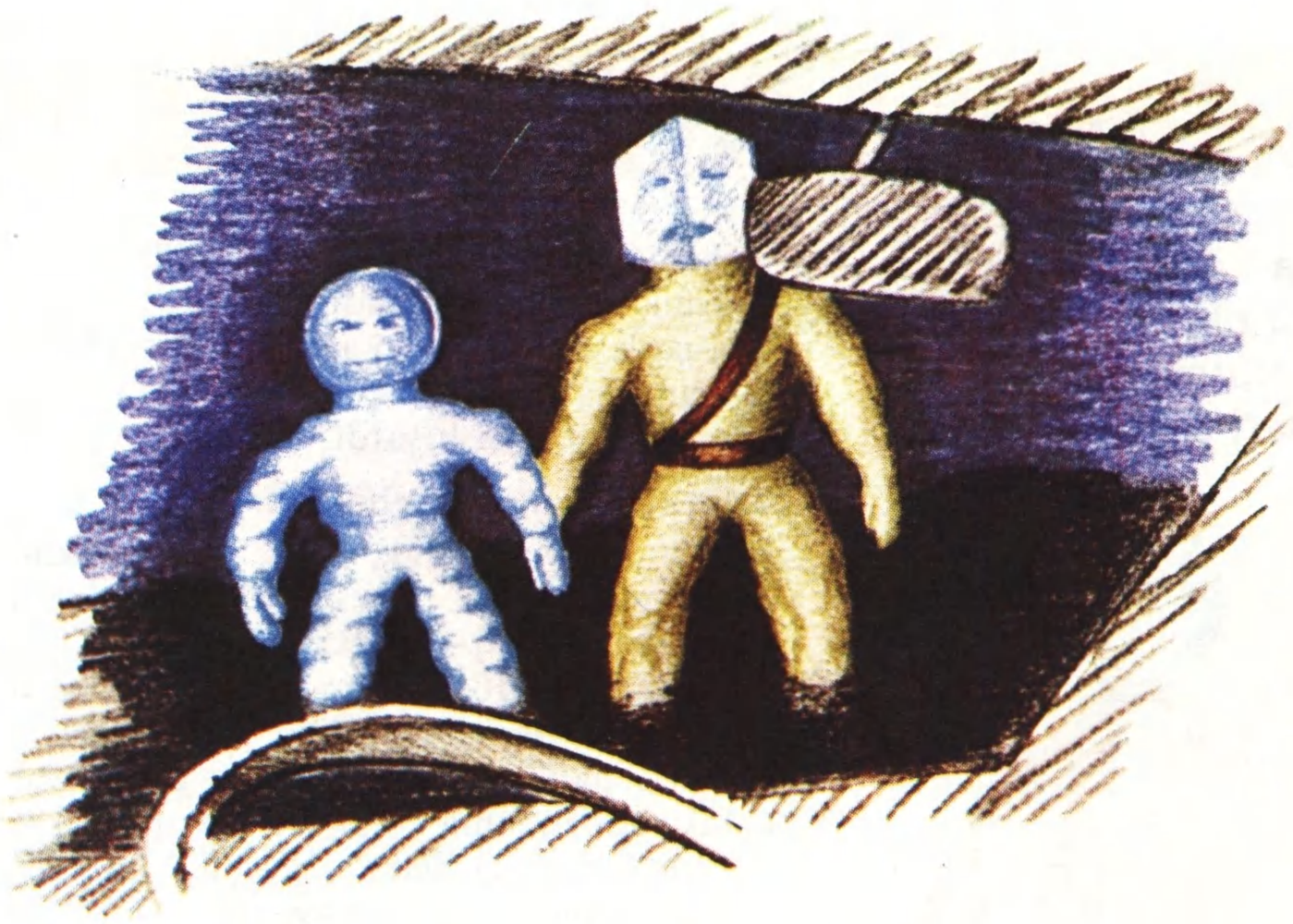

Aklını kaçırmış mıydı? Eğer gerçek buysa, amaç neydi?

Michelin lastiklerinin reklamlarındaki adamı (solda) hatırlatan varlıkla, üniforma giymiş ve omuzdan atkılı asker kemeri takmış olan küp kafalı varlığın (sağda) karşılaştıkları Belçikalı işadamı tarafından yapılan tanımlamalarına göre çizilmiş resimleri. 7 Ocak 1974'te Fransa-Belçika sınırında görülmüş ve üçüncü bir varlıkla buluşup bir uçandaire ile gözden kaybolmuşlardır.

Amansız bir takip

31 Mayıs 1974 tarihinde, sabahın erken saatlerinde, **Peter** ve **Frances** adlarında genç bir çift, Güney Amerika'da Beit Bridge yoluyla Salisbury'den Durban'a gidiyordu. Fort Victoria'ya çok yakın olan Umvuma'da, Peugeot 404 olan otomobillerini, parlayan bir cisim çok yakından izlemeye başladı.

Arabanın dışındaki garip parıltıdan başka tüm ışıklar söndü. Her şey sürücünün denetiminden çıkmış gibiydi. Çevre, birden çok soğudu. Radyo hâlâ, yapısı dolayısıyla çalmaması gereken bir dalgadan şarkıcı **Lourenço Marquez** programını çalmayı sürdürüyordu.

Fort Victoria'da benzin almak için durduklarında cisim havalandı ve geçici olarak gözden kayboldu. Saat 5:30'da Peter ve Frances yeniden yola çıktı. Bu kez iki parlak cisim kendilerine eşlik ediyordu. Uçandairelerden bir tanesi otomobilin hemen üstünü kendisine konum olarak seçmişti.

Arazi değişiyor

Peter ile Frances'in çok iyi tanıdığı çorak arazi, birdenbire bitki ve bataklıklarla donandı. Yol düzleşti. Peter, yarı koma durumundaydı. Arabayı bir güç yönetiyordu.

Frances 6:15'te uykuya daldı. Saat 7:00'de uyandığında, Beit Bridge'in bir mil kadar uzağındaydılar. Cisimler bir işaret almış gibi otomobilin üzerinden göğe yükseldiler.

Benzin eksilmemiş!

Sınırdaki nöbetçiler, bu kadar sıcak bir sabahta, bu iki çiftin yünler ve battaniyelere sarınmış olduğunu görünce şaşırdılar. Peter ve Frances köprüyü geçip Güney Afrika'dan daha ucuz benzin almak istediler. Depoyu açtıklarında şaşkınlıkla deponun hâlâ dolu olduğunu gördüler. 280 km yol katetmelerine rağmen araba hiç benzin sarf etmemişti.

Zaman atlaması mı?

Peter ve Frances'in garip yolculuklarından hatırladıkları bu kadar. Yaşadıklarından tedirgin olmuşlardı. Durban'da yayınlanan Natal Mercury'de çıkan benzer uçandaire tanıklarıyla ilgili öyküyü okuduktan sonra Natal Mercury'e geldiler. Araştırmacı **Carl Van Vlierden** de çağrıldı.

Peter ile Frances'in bir zaman atlaması deneyimi geçirdiklerini kabul eden araştırmacı, bir doktordan Peter'i hipnoz altında geriye götürüp soru sormasını istedi. Sonuç olarak bu karşılaşma öyküsünün çok daha ayrıntılı olduğu ortaya çıktı.

Açıklaması güç!

Peter ve Frances, Fort Victoria'dan ayrıldıktan sonra havada bulunan cisim, arabaya doğru ışık demetleri göndermişti. Bu ışıkları ve radyoyu kullanarak cismin arabayı denetimi altına almadığı kabul ediliyor.

Otomobilin çevresini panolarla çevreleyip bu panoların üzerinde kır görünümleri yaratanın da bu cisim olması gerekiyor. Otomobil, yolun üstünde havadan taşınmıştı. Peter böyle bir şeyin olacağını sezerek, aklının bu şekilde denetim altına alınmasına karşı yine akliyla savaşmıştı. Peter, Frances'in ve kendisinin otomobilin içinde programlandıklarını belirtti. Karısı, radyo aracılığı ile konuşan "onlar" tarafından uyutulmuştu.

Peter'in anlattıkları

Olay, derinleştikçe Samanyolu'ndan gelmiş patlak gözlü garip görünüşlü yaratıklarla ilgili ayrıntılar ortaya çıktı. Soruşturma daha derinleştirildiğinde, Peter Samanyolu'nun on iki gezegeninden de söz etti...

Normal ve bilinçli durumunda Peter (anlattıkları kaydedilmiştir) ayakları yere basan genç bir işadamı görünümündedir. Herhangi bir saçmalıkla ilişkisi olamayacağı izlenimini veriyor.

Gerçekten de hipnoz altındayken anlattığı öykü, olağanüstü yabancılar tarafından kaçırılma öyküsüdür.

Gerçek nerede?

İnsanımsılar, yabancı beyinlerin yarattığı basit görünümler midir? Yoksa bu imgeler tanıkların bilinçaltlarında bulunup da, C. **Maxwell Cade**'nin önerdiği gibi, bilinmeyen etkenler tarafından daha korkunç bir görünüm içinde bilinçüstlerine çıkarılan imgeler midir?

Belki de tanıklar kendileri etmendir. Bu durumda kendi bilinçaltları, bilinçli beyinlerinin bu tür yakın bir karşılaşma olarak algılayacağı olağanüstü, gerçek imgeler yaratıyor olabilir.

Bir yerde bulunan bilinmeyen bir güç, seçilmiş tanıkların beyinlerini programlıyor da olabilir. Eğer öyleyse, bu kimdir ve niye buna gerek duyuyor? İşte böyle! Olaylar ortada, sorular da hazır! Fakat cevaplar belirsiz...

Daha fazla bilgi için:

Charles Bowen (ed), *The humanoids. Futura Books 1969.*
D. Webb. *1973: Year of the humanoids,* Center for UFO studies, (Evanston) 1976.
George Adamski & Desmond Leslie, *Flying saucers have landed,* T. Werner Laurie 1953.
Aimé Michel, *Flying saucers and the straight line mystery,* Criterion Books (New York) 1958.